LE MANYAK

2015-06 • HAZİRAN 2015 • 7 TL. (KDV dahil) • (KKTC: 8,5 TL)

/LeManyakDergi @ManyakDergi

ISSN 0-1301-0247-4
9 770130 102479

UZAYDA GEZEN ADAMLAR

"DÜNYANIN HUMMA'SINA KOYAN İNSANOĞLU YENİ DÜNYALAR KEŞFETMEK AMACIYLA UZAYA ÜÇ BİLİM İNSANI YOLLAR AMA GEÇEN YILLARLA BERABER BİLİM ADAMLARI BİLİMDEN KOPARLAR..."

FELAT DELİBALTA

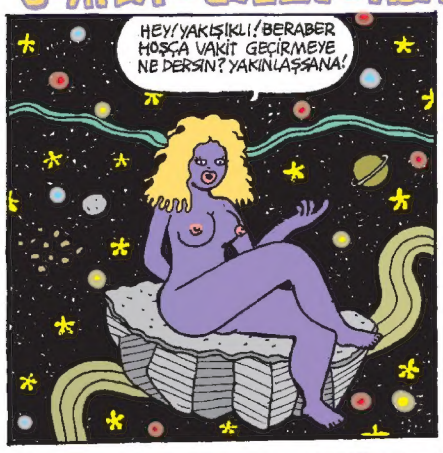

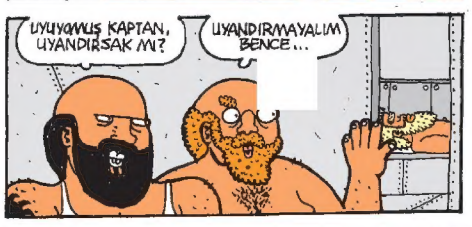

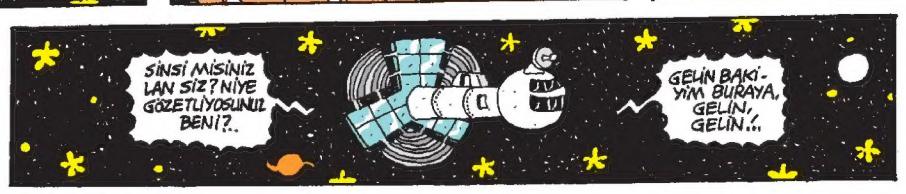

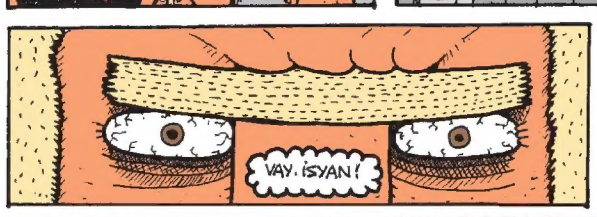

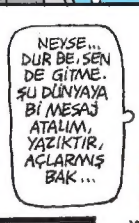

DÜNYAYLA ARALARINDA OLAN MESAFEDEN DOLAYI ATTIKLARI MESAJ 12 YIL SONRA ULAŞIR.

fin

antartika macerası

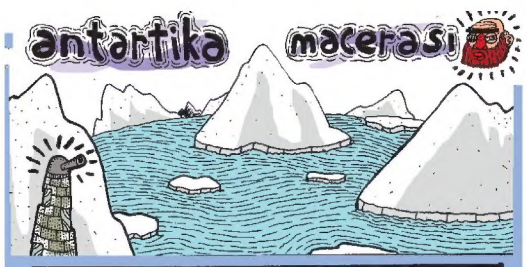

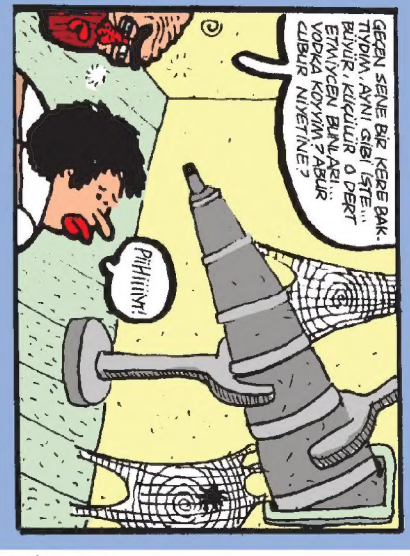

fin

* Orta sayfamızda ki posterde kullandığımız şiir, Pierre - Jean de Beranger'in "Aşk ve Devrim" şiirinden alınmıştır.

ESKİ BİR TANIDIK

TOLGA HIRSOVA
twitter: @hirsova

SENCE BİRİLERİNİN HAFIZASINDA VAR OLMA OLASILIĞIMIZ NEDİR?

HA?

GERÇEKTEN YOKUZ YANİ, SADECE BİRİNİN DÜŞÜNCESİNDE VAR OLMAK...

İKİ KERE ÖLMEK GİBİ BİR ŞEYDEN Mİ BAHSEDİYORSUN? UNUTULDUĞUNDA ÖLMEK...

ONUN GİBİ... UNUTULDUĞUNDA YOK OLUYORSAN BAŞTAN BERİ BİR HAFIZADA VAR OLMUŞ OLMAN GEREKİR. ANCAK ÖYLE ŞEY OLUR...

PEK İFADE EDEMEDİN AMA HER ZAMANKİ GİBİ NE DEMEK İSTEDİĞİNİ ANLADIM.

KİM BİLİR BELKİ DE BİRER DÜŞÜNCEDEN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLİZ.

ŞU AN BİRİSİ BENİ DÜŞÜNDÜĞÜ İÇİN Mİ VARIM YANİ? KİM DÜŞÜNÜR Kİ BENİ?

BEN DÜŞÜNÜYORUM, YANİ ARADA SIRADA AKLIMA GELİYORSUN.

DİĞER ZAMANLARDA YOK MU OLUYORUM?

15 YILDIR YOKSUN.

HAYATIMI DÜZENE SOKMAYA ÇALIŞIYORUM.

HAYAT, SEN ONU DÜZENE SOKMAYA ÇALIŞIRKEN GEÇEN ZAMANDIR. HAHAHA!

MIRRR

PEKİ SEN NASIL BAŞEDİ-YORSUN?

...

AA! BUNU BERABER ALMIŞTIK! O GÜNÜ HATIRLIYOR MUSUN?

MEAT IS MURDER!

SAKIN ONU ÇALMA ŞİMDİ.

NEDEN?

BİR GÜN ROCK'N ROLL DİNLEMEYECEK KADAR YAŞLANIR MIYIZ DİYE MERAK EDERDİK YA...

EVET?

GEÇEN BUNCA YILIN SONUNDA, KAFAMIZDAKİ YÜZLERCE SORUNUN BİR TANESİNE CEVAP BULABİLDİK İŞTE! BU DA BİR ŞEY.

SABAH OLMUŞ. İŞE GİTMEM GEREK.

İYİ. BEN DE YATAYIM. *SENİ SEVİYORUM.*

...

YALAN SÖYLESEN ÖLÜRSÜN!

MASLAA GİDİYORUZ ABİ.

ANADOLU'DAN AVRUPAYA GEÇİŞLERDE ÇAMLICA KATILIMINDAN İTİBAREN BAŞLAYAN YOĞUNLUK...

Berkin Elvan'la Röportaj

'GÖZLERİNE BAKTIĞIMDA AŞKI ANLARIM İŞTE...'

Gezi günlerinde polisin yakın mesafeden gaz kapsülüyle vurduğu güzel gözlü Berkin Elvan'ın hastanede yattığı günleri sayıyor, bir uyansa kardeşimize sarılıp neler sorardık diye düşünüyorduk. O hastanede yatarken, sosyal medya hesaplarından birinde hakkında epeyce şey öğrendik. İnternet kullanıcılarının isimleriyle ya da anonim olarak birbirlerine soru sordukları bir platform olan Ask.fm'deki hesabına ara ara bakıyoruz; sorulan sorulara verdiği cevapları okuyunca gözlerimiz doluyor, neşeleniyoruz...

"Okmeydanı candır, gerisi heycandır" başlıklı hesabından öğreniyoruz ki çok seveni ve kocaman bir kalbi varmış Berkin'in. Aşk'ın en güzel, en saf tarifini duyacağınız; sorularını mahalleden ve okuldan arkadaşlarının sorduğu bu güzel, doğal "röportaj"ı sunuyoruz...

Nerelisin?
Tokat.

Kaça gidiyosun?
8'e gidiyorum.

Arkadaşlarına güvenir misin?
Tabii ki de güvenirim.

En sevdiğin kahvaltı nedir?
Nutella <3 :D

İlk buluşma için kusursuz yer neresidir?
Güzel bi cafe :D

Okuldaki ilk gününü hatırlıyor musun?
Hayır.

Saçını niye kestirdin
Bi sebep yüzünden.

Kediler mi yoksa köpekler mi?
Köpekler :)

Zeytin sever misin?
Sevmem ama arada bi yerim :)

Solak mısın yoksa sağlak mı?
Sağlak.

Bir kitap yazsaydın konusu ne olurdu?
Okmeydanı olurdu :)

Hangi ünlü kişiyle bir günü birlikte geçirmek isterdin?
Hiçbiriyle :D

Kürt müsün? Alevi misin? Sünni misin?
Aleviyim ama benim için hiçbiri fark etmiyo da neden sordun?

Meyveleri mi yoksa sebzeleri mi tercih edersin?
Meyveleri :)

Aklında ne var?
Kardeşlerim ve sevdiğim kişi var :)

Hangi takımlısın?
Galatasaray.

Bugün yenildiniz çok üzüldüm ağladın... Bi daha ağlama lan :s
Ağlama sebebim sinirdendi hoca 3 tane golümüzü saymadı...

Hayatta en çok kime güveniyorsun?
Kardeşlerime.

Bugün ne kadar para harcadın ve ne için harcadın?
Vallaha bilmiyorum. 10 TL'den fazla harcadım. Sigara aldım, sonra dondurma, su, o bu şu derken bitti :)

İnternette nasıl ünlü olunur?
Nerden bilim mk...

National Geographic'te 2 saat anlatarak bitiremedikleri kuşu Yaban TV'de iki dakikada vurdular, vay ben nerelere gidem...
Sakin ol :D

Çıktıklarını say bakıyım sonra en çooook kimi sevdin onu da söyle :)
Ne gerek var onlar kendilerini biliyo :)

Eline en fazla ne kadar para geçti?
Ne bilim onu mu saycam bi de...

Aleyna sana aşık.
Napabilirim...

Şu anda hangi müziği dinliyorsun?
Azer Bülbül - Gidiyorum...

Kıvırcık mı yoksa düz saçlılardan mı hoşlanırsın?
Düz :D

Okumak için kitap tavsiye edebilir misin?
S.ktir Et.

Hangisine daha çok değer verirsin: zeka mı, yoksa güzellik mi?
Zeka :D

Ebru?
Aşığım ona ama işte çıkamıyoruz engeller bozuyo her şeyi.

14 Şubat'ta sevgiline ne alcan?
Bilmem alırız bişeyler :)

Bu kadar mıydı? :(
Kusura bakma böyle olmak zorundaydı ama aramıza girenler oldu. Bende suç yok işte ben de seni seviyorum ama olmaz biraz anlasan alttan alsan zaman versen :(

Uçak yolculuklarından korkar mısın?
Yooo :)

Seni ne endişelendirir?
Hiç bi şey :D

Tavsiye almak için kime gidersin?
Arkadaşlarıma :)

İlk kez ne zaman aşık oldun?
2 sene önce gerçek aşkı bulmuştum ama şimdi asıl gerçek aşkı buldum.

Aşık olduğunu nasıl anlarsın?
Onun gözlerine baktığımda aşkı anlarım işte :D

Seni hayal kırıklığına uğratan en son film hangisidir?
20 dakikaa :)

Hayattaki 1 numaralı kuralın nedir?
Yok öyle bi kural :D

Kendini 10 sene sonra nerede görüyorsun?
Okmeydanı'nda görüyorum :)

Dünyanın en güzel şehri hangisidir?
Dünyanın her yeri güzel ama İstanbul bambaşka.

Yaşadığın şehre turistleri çeken nedir?
Burada hayat var :)

Karnende taktir mi, teşekkür mü, yoksa sktrname mi alacaksın?
4 tane 1 sana yeter mi :P

Oha lan!
Hatta 4 de değilmiş dün baktım 6 tane :D

Şuan kimle çıkıyosun?
Zamanı gelince öğrenirsin :)

Çıktığın var mı? Seviyor musun onu?
Var ve onu çok seviyorum.

Sevgilinin numarası sende "aşkım" diye mi kayıtlı yoksa ismiyle mi?
Her şeyim <3

Sizin sınıftaki Melisa var ya o seni seviyo biliyo musun? Sen?
Olabilir normal bi şey ama ben ona o gözle bakmıyorum!

Her seni seviyorum diyene inanıyor musun?
Yooo ama bazıları gerçekten seviyor.

Aleyna'ya aşkım felan yazmışsın onu mu seviyosun yoksa?
O benim kardeşim, 3. Ablam. Ona göre konuş mal!

Seni seviyorum
Kimsin?

Hangi koku sizi çocukluğa geri götürür?
Ne bilim :)

Çıktıklarından en çok kimi sevdin?
Hepsini sevdim :)

Ebru?
Bi tek o yeter banaaaa :) <3

Mutlu olman için en önemli üç şey nedir?
Zaten mutluyum.

Cep telefonunu ne sıklıkla değiştirirsin?
Bozulduğu zaman :)

Dünyanın en güvenli yeri neresidir?
Evim :)

Bugün en çok ihtiyaç duyduğun şey nedir?
Sevgilimin yanında olmak.

Bu ara en sevdiğin şarkı hangisi?
Metin Işık - Laylaylom :)

Seni seviyorum <3
Sen kimsin?

İnsanlar hakkında fark ettiğin ilk şey nedir?
İnsan olduğunu anlamaktır.

Bence hiçbir şey için geç değil olursa mutlu olursun benden söylemesi.
Hayır ben daha onunla mutlu olamam.

Aman boş ver zaten güzel değildi, git güzel kızlarla çık :D
Benim için güzel olması önemli değil, sevmesi önemli.

Bana olmasa da seni özleyen şu gözlerime değer ver.
Sen kimsin yaa?

Dilruba'yla tekrar çıksanıza :)
Geçti artık olmazzzzz...

Sevmediklerinle çıkmıyorsan neden o zaman her gün başkalarıyla çıkıyorsun? 3 haftadır kimseyle çıkmıyorum ve sen her gün benim yanımda mısın nerden biliyosun.

Yanında değildim ama sende o tip yok. Sen kim, sevmek kim...
Sen aşktan anlar mısın lan mall ben sevmediğim insanlarla asla çıkmam.

En çok Dilruba'yı mı yoksa İlayda'yı mı sevdin?
İkisini de eşit sevdim.

Eski sevgilin sana doğum gününde hediye alsa ve çok sevmiş olsan ne yaparsın?
Çok sevdiğim kişiyse teşekkür ederdim ve mutlu olurdum.

Ülkeni üç kelime ile nasıl tanımlardın?
Sex :)

Unutamayacağın en güzel hediye nedir?
Beni hiç bırakmayacak bi kız.

En sevdiğin şarkı ve en sevdiğin söz?
Şarkı: Grup Yorum - Direnişçilerin Cevabı. Söz: "Bir gün ben de düşmanla karşılaşırsam, yoldaşlarım gibi davranacağım, asla teslim olmayacağım."

Derleyen: M. Ata

evrim teorisi

UZAY
yazçiz : ÇÖPÜ

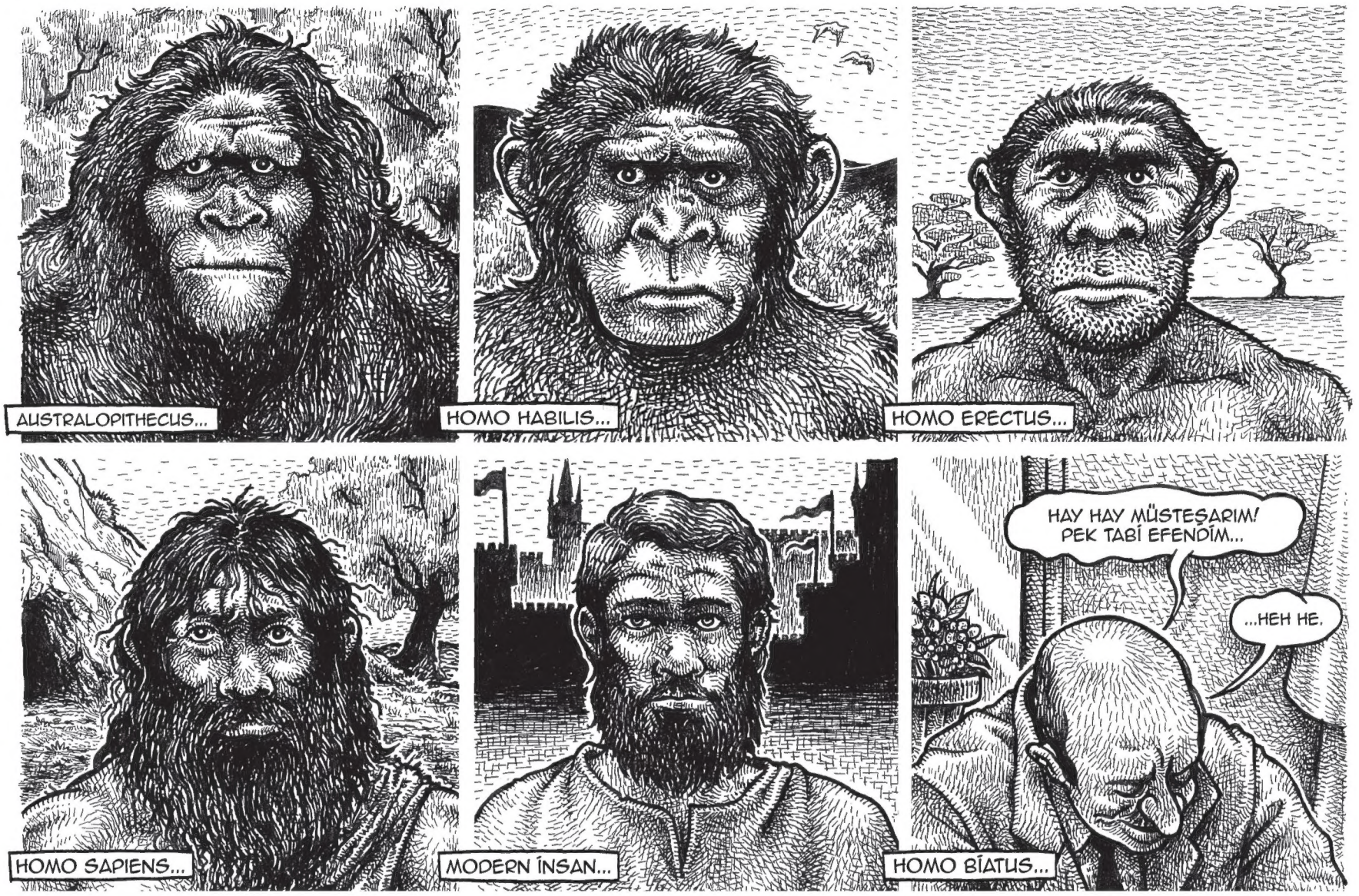

uzaycopu@gmail.com / uzaycopu.com / instagram: uzaycopu

NEYDİ LAN O 90'LAR?

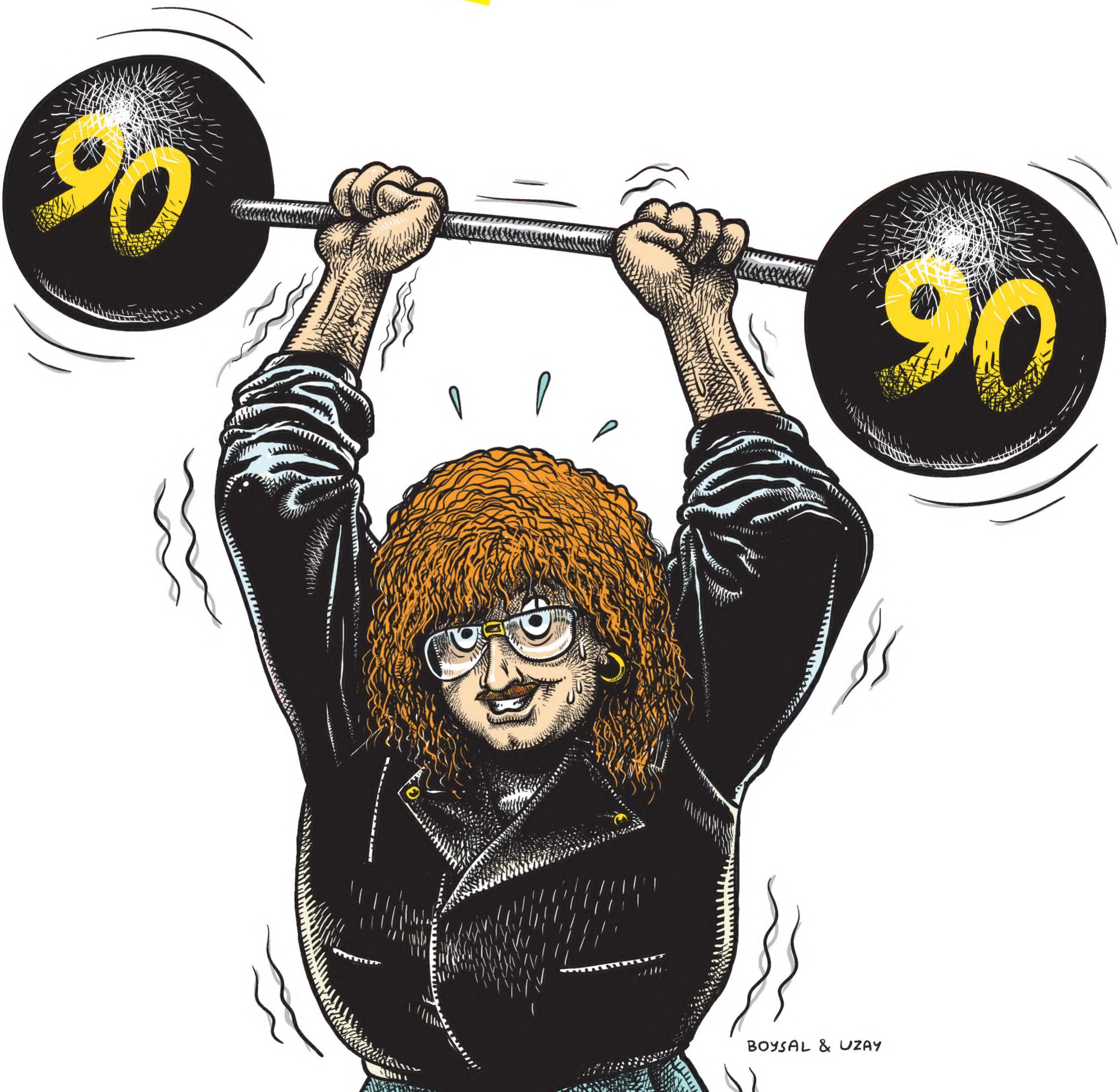

GONCA VUSLATERİ

Sevgili günlük,

Bu sabah çok güzel uyandım. Birazdan servisim gelecek. Artık askeri araçla okula gidiyoruz. Çünkü geçen gün lojman çıkışında servisimizi taramışlar. Sanırım İncirlik dışında her yerde savaş var ve ben hiç dışarı çıkmak istemiyorum. İki gün önce kendimi ve ailemi sevindiren harika bir olay yaşadım. Ama bunu anlatmak için bir gün önceye gitmeliyim. İlkokul birinci sınıfın hemencecik bitmesini istediğim kocaman bir üzüntüyle uyanmıştım. Okuma günüydü yine. Sınıftaki herkesten daha geç söküyorum okumayı. Kamuran öğretmen beni üzecek bir sürü şey söyledi. Ama onu sevindirmeyi başardım. Okulumun adı: İsmet İnönü İlk Okulu yazılıyormuş. Bütün yıl ben İsmetin Önü yazıyormuşum. Annem ve öğretmenim bana bunu öğretmek için çok bağırdılar. Ama doğru yazabildiğim için çok sevinçliyim. Eve geldim. Akşam İncirlik'te danaburnu ameliyatı vardı. Bir sürü danaburnu yakaladım. Ablam, Amerikalı arkadaşlarıyla dut ağacında sohbet ediyordu. Akşam ablam eve iki tane ipekböceğiyle döndü. Çok sevindim. Bütün gece ortada sıçan, dansa davet oynadık. Ben Whitney Houston'ı çok seviyorum.Ve dua ediyorum ki bir gün Paşa vurulsun ve ben "He is my bodyguard" diye bağırayım. Ama Amerikanca bilmediğim için sanırım benimle hiç konuşmayacak. Eğer okumayı sökersem, annem her gece, lojmanda okumayı söken arkadaşlarım hakkında konuşmayacak. Ayrıca ben de Paşa'ya Amerikanca masallar okuyabileceğim. Askerlere emir de vereceğim. Burada herkes birbirine emir veriyor. Hemen cadılar bayramı gelsin istiyorum. Selin, Buket ve ben çay bahçesinin yanındaki direğin altında oturuyorduk. Tam onlara geçen gün bir kurbağanın üzerine bıraktığım taştan bahsedecektim ki pazartesinin okuma ödevi hakkında konuşmaya başladılar. Sanırım beni sevmiyorlar, dedim. Ama içimden. Bir sonraki gün cumartesi günü oldu. Uyandığımda annem makyaj yapıyordu. Televizyonu açtım. Annem içerden seslendi "Televizyonda gördüğün bütün yazıları oku bana Gonca". Bu durum beni çok üzüyor. Hiçbir şey izleyemiyorum, her zaman da yazmıyor zaten. Bazen konuşmaları yazıymış gibi okuyorum. İstersek yazabiliriz de çünkü.

Bir anda televizyonun altında kırmızı bir şerit çıktı. Üstünde harfler var. R'yi nerde görsem tanırım. Çünkü R için annemle çok kavga ettik. Ben r'yi konuşurken bile kullanmıyorum. Annem dedi ki kullanıyormuşum. Annem beni sevmiyor.

T..

RR..RR..

ÇOK R VAR...

OKUYAMIYORUM BEN İŞTE.! OKULA DA GİTMEYECEĞİM.

İçeri gidiyorum... Oyuncaklarımla oynamak için... Hepsini teker teker diziyorum. Öğretmen olup okuma dersi yapacağım ve okuyamayanların hepsini döveceğim.

Parçalıyorum oyuncakları. Amerikanca parçalıyorum onları.

İçeri gidiyorum. Hala Casper var...Yazı orada; kırmızı şerit daha koyulaştı...

T..

tur..

ZAL.. LA TURG..

TURGUT ÖZAL ÖLDÜ!.

YAŞASIN TELEVİZYONDAKİ YAZILARI OKUYABİLİYORUM.

Annemin yanına koşuyorum. Anne televizyonda ki yazıyı okudum TURGUT ÖZAL ÖLDÜ.

Annemin yüzü üzülüyor. Ben üzülüyorum. Annem beni sevmiyor diye düşünüyorum. Kendime ceza veriyorum. Televizyonda okuduğum ilk cümlemi kimseye söylemeyeceğim.

Hafta sonu benim için biraz garipti. Akşam olduğunda ödevlerimi yaptım. Burak Kut dinledim. Dans ettim.

Sevgili günlük. Türkiye'nin sekizinci Cumhurbaşkanı Turgut Özal iki gün önce dünyaya gözlerini yumdu. Bunu ilk öğrenen ben oldum ama kimseye söylemeyeceğim. Ben de bunu bir tek sana yazdım.

BAHADIR BOYSAL

90'LAR :

Eski Dolapdereli iki abiyle geçenlerde Taksim'in Tarlabaşı tarafında metruk bi otelin altındaki batakhane gibi pavyonda oturuyorduk. Elbtekke otururuz... Buralar nesli tükenmekte olan bir iki hakiki yerden biri. Fevzi abi sonra bi ara istek parça istedi...

YE RA

SUCHA LOVELY PLACE ♫ SUCHA LOVELY PLACE ♫ SUCHA LOVELY PLACE ♫

İstek parça da "Otel Kaliforniya" "Hey gidi.. gençliğimizin şarkısı" diye efkarlandı Fevzi abi. Şarkı sakil salonu doldurdu.. İçerisi gümlüyor ama masadaki diğer abimiz Fevzi'ye sinirlendi.. " Ulan ne Otel Kaliforniya'sı".. Buranın tam üstünde Güneş Otel'de kalıyorum.. Günlüğü 10 liraya.. içerisi o kadar dandik ki yatağın yayları götüme batıyor.. uyuyamıyorum geceleri.." Otel Kaliforniya şarkısı elbette benim için de eski günleri hatırlattı... 90'lı yıllar.. 17-18 derken 20'li yaşlara doğru gidişim.

Memlekette bir dolu faili meçhullerin, köy yakmaların, bok yedirmelerin, toplu mezarlara insan gömmenin habire olduğu o yıllar, bir yandan da her ne hikmetse yırtıcı seksist.. şehvetli zamanlardı ve seksteki dil ilginç bir özgürlükle erkek egemen şekilde bağırıyordu. Ama benim nazarımda 90'lı yıllar hadisesi, ilk çıkan kredi kartlarını kullananlardan Burhan Çaçan'ın lokanta da yemeğin hesabını kartla ödemek istemesiyle başlar. Ama ödenemiyor hesap!! Çünkü kredi kartını alır almaz PVC ile kaplatmış!! Dilden dile bir ezgi gibi yayılmıştı bu mevzu.

O vakitler.. 90'lı yılların ortasıydı. Dergide sabahladığımız geceler.. meşhur emniyet amiri "Hortum Süleyman" fırtınası eserdi. Sabahın üçü, dördünde.. bulunduğumuz sokakta, yakaladığı travestileri yarı çıplak eyleyip hortumla döverdi. Doymak bilmez bir ihtirası vardı..o kadar ki, arzın okyanusları bile onu söndüremezdi.

Ve o dönemler, adeta "ağır sanayi hamlesi" tadında dolu dolu rock dönemleriydi. O rockçı gençler.. muhteviyatı boşalmış bir çuval değildiler. Bordası dağılmış sandaldılar sadece.

BABA BU AYAR NEDİR ŞİMDİ?

ASKERE GİTMEMEK İÇİN YAPMADIKLARI ŞEY KALMADI ANASINI SATIIM.

Ama o günler de çok gerilerde kaldı. Zaten, bu gelip geçen zamanı merak etmek bahtsızlıkların şahıdır. Ayyaşlar ordusunu da hep bu merak kumanda eder. Sinir buhranlarının süt nenesidir. Avare, tufeyli, gammaz, lafebesi..bunların hepsi, zamanı merak edenlerin piçleridir. Gelip geçen zamanı merak eden yaşını başını almışların akrepler, solucanlar kaynaşan çukurunda can çekişmek ne kötü. Yaşama zevkleri yoktur. İçlerine kurt düşmüş ahşap möbleler gibidirler. Ruhlarına iyinin, güzelin rahmeti yağmaz. Bundan böyle artık boktan hayatlarını, iki büklüm, mezara taşırlar. Zamanı değil de İstanbul'u merak etmeli mesela. Tüm esrarengizliğiyle. Boğazın kenarında gezmek de ruha hep iyi gelir. Orda kötü düşünceler gider. Yeni güzel düşünceleri orda icat ederiz. Ama gariptir..boğaz orda onları da alır götürür.

YİNE KADININ ORASINI ÇİZMİŞSİN! AYIPTIR.. HEM O GRİLİK NE ORDA ÖYLE?

CİNSEL İŞTAH AÇSIN DİYE ÇİZMİYORUZ EFENDİM. HELE Kİ BU İNTERNET ÇAĞINDA! BU BİR İFADE BİÇİMİ! SANAT YANİ. KADININ KUKUSUNDAKİ GRİLİĞİ DE BİRAZ FORM KATSIN DİYE MÜREKKEBİN TONUNU AÇARAK YAPTIM. GÖLGELİ OLSUN DİYE.

GÖLGE ETME O ZAMAN.. BAŞKA İHSAN İSTEMEZ.

Yine de enseyi karartmamak lazım. Geçen zamana baka baka büyümek, belki de bilgeliktir. Sen büyüyünce, şüphenin bile gidemediği yere ulaşır can..dünyayı boşverir de... Ama bugün bir de korkular var. Fakat ben ümidimi yitirmedim. Doğudan batıya, batıdan doğuya hiçbir şeyin birbirini tutmadığı, pek çok şeyin birbirine tezat olduğu bu memlekette..kudret de, azamet de, korkular da hiç oluyor. Ben ise yaptım diyemediğim, yapmadım diyemediğim bu hayat yolculuğunda, henüz kendimi kaybetmedim.

SON

Atilla Taş

90'LARSIZ HAYAT NOKSAN KALIRDI!

90'lı yılların sonuna doğru ben de 90'lı yılların rüzgarından faydalanıp başarılı olmuş eğlendirmiş, hoplatıp zıplatmış insanlardan biri olduğum için kendimi şanslı ve ayrıcalıklı görürüm. Güzel zamanlardı... Her yaz, o yazın hit olmuş şarkısıyla anılırdı. Oynama Şıkıdım, Hovarda, Arnavut Kaldırımı, Kınalı Bebek, Mirkelam'ın koşması, müthiş bir popüler kültür patlaması yaşanıyordu. İzel, Çelik, Ercan'ın, Grup Vitamin'in, Serdar Ortaç'ın, Milenyum'u yıkıp geçen Asrın Hatası'nın yıllarıydı. Henüz bu kadar politik ve karamsar değildik. Tv'lerde RTÜK'ün kelle götürmediği yıllardı. Taksim'de Kemancı zamanları harbi rockçu abilerin hala deri montları ve motosikletleriyle gelip kafa salladığı mekanlar, İstiklal'de tek tük kalmış pavyonlarda hala keriz yolunan yıllardı. Haftanın her günü ayrı bir eğlence yaşanırdı; şimdiki gibi Cumartesi Pazar'a sıkışmamış bir eğlence dünyası. "Denizleri aş da gel kurbanın olam" diye deniz kenarında sevgiliye atfedilen şarkılı yıllar. Hakan Peker'in şarkısı gibi "Bir efsaneydi yaşamak. efsaneydi" adeta o günlerde iğinde "Hey corç versene borç" dedhiçkimse küstahça, "Komik mi şimdi bu?" demezdi. Her yıl heyecanla dansöz beklenilen, Erovizyon'un milli mesele ve en önemli sorun olduğu zamanlardı. Sevgiliye hazırlanan "Karışık Kaset" zamanları. Şarkılardan fal tuttuğumuz, telsizlerden arkadaş olduğumuz günlerdi. "Arkadaş arıyorum!" diye seslenirdi herkes birbirine. Fakir ama gururlu gençlerdik, hala Türk filmleri replikleriyle konuşurduk, "Eşkiyaa!.." diye. İbrahim Tatlıses'in İbo Şov'u, hafta sonu dışarıda içip eğlenemeyenlerin ayaklarına sererdi gazinoları. "Hanım koy benim ufağı, beyaz peyniri, kavunumu bir keyif yapalım. Ahh!. İbo "Mutlu ol yeter"i söyler mi ki? Bundan sonraki şarkı benim olsun!" Güzeldi be 90'lar. Vatkalı ceketler, Miami Vice tarzı Don Johnson stayla kollarını kıvırdığımız yanar döner ceketlerimiz vardı. Şimdi bakınca ne kadar da komik geliyor ama o zamanlar çok havalıydı. Cümbüş boldu televizyonlarda. "Televole"miz vardı mesela, Afrikalı futbolcu Kompela her hafta çıkar "Bana pejevenk dediler!" derdi. Magazinin en revaçta olduğu dönemdi 90'lar. Kim, kiminle, nerede şaapıyosa hemen yakalanırlardı. E reytingi de boldu tabii. Kral TV her yıl ödül dağıtır, Oscarlar gibi ilgi görürdü. Özellikle radyoların altın yıllarıydı. Önemli Dj'ler şarkını çalmazlarsa bir halt olmazdı senden. Bazen de parayı verenin düdüğü yani şarkısı çalınırdı. Geceleri mekanlarda güngörmüş alem geçirmiş kelli felli abiler takılırdı. Herkes genellikle müdavimleri tanır, racon bilirlerdi. Şimdiki gibi kulüp tuvaletlerine kusan gençler o dönem bu kadar fazla değildi. Müdavimler birbirini bilirdi. Kızlar kulüp kapılarında erkekler için saç saça baş başa pek girmezlerdi. Twitter, facebook yoktu, Mirc vardı ve internete girmek çok meşakkatliydi. Bunun için cd kullanır dakikalarca bağlanmayı bekler, bir video seyretmek için bile göbeğimizi çatlatırdık. Güzel zamanlardı o yıllar.. Tabii o zaman da geçim sıkıntısı vardı ülkede ama en azından neşeliydik be! Şimdi geçmişte kalsa da asla unutulmaz o yıllar. Hepimizde güzel anılarla yaşıyorlar, 90'larsız bazı şeyler gerçekten noksanlar!

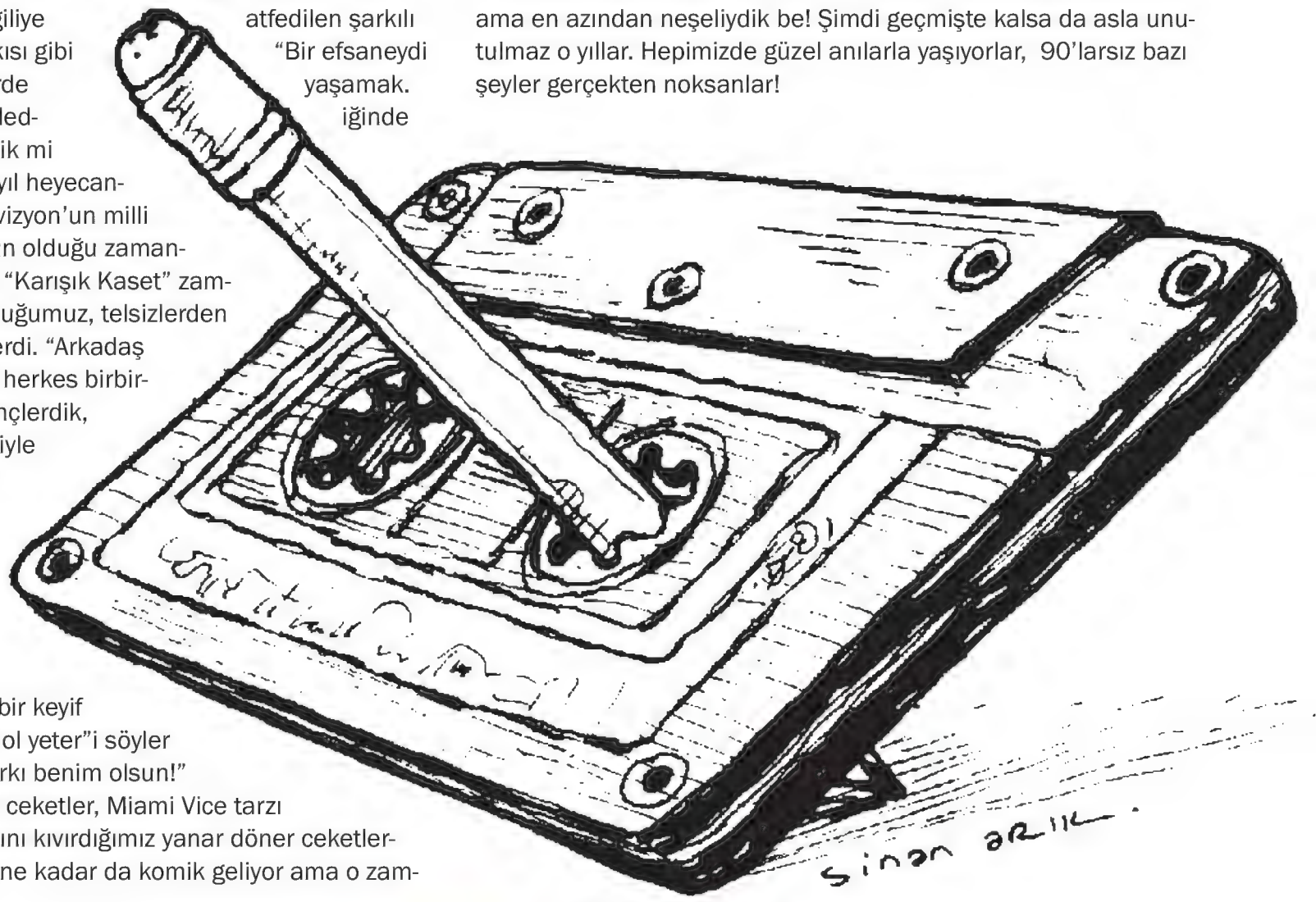

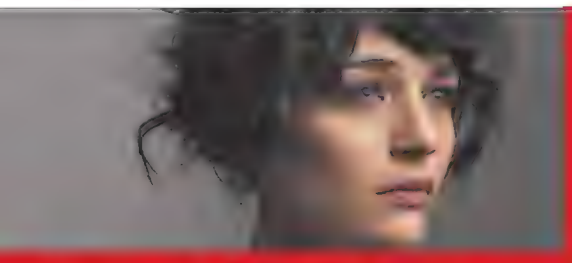

OLDUĞU KADAR... OLMADI, KADER!..

Manyak Özel Röportaj: Gonca Vuslateri

Ne yapıyorsun?

- İyiyim. İşle ilgili birçok alanda faaliyet gösteriyorum diyebilirim.

Ne gibi alanlar? Ne gibi faaliyetler?

- Müzikle ilgili çalışmalarıma devam ederken, aldığım eğitimle alakalı tenor performanslar üzerine senfonik konserler veriyorum ve eski sevdam olan oyunculuğu gündeme getirip bununla ilgili çalışmalar yapıyorum.

Aslında babam teşvik etmişti beni bu alanlara önceleri, fakat şöhretle tanıştığım zamanları göremeden bu dünyadan ayrıldı.

Babam hep oyuncu olmamı isterdi. Küçük artistler döneminde, birçok gülen fotoğrafımı çektirmişti hatta. Kariyerimin ilk yıllarından itibaren bu alanda da çok fazla teklif aldım. O zamanlar müzik aşkıyla yanıp tutuştuğum ve hali hazırda feci bir yoğunluğum olduğundan pek zaman ayıramadım açıkçası. Bugün baktığımda gerçek anlamında "müzik yapmaya" koşullanmış biriyim. Yine de, içimde ertelediğim başka sevdalar var. Onlara da zirveyi yaşatmak istiyorum. Biliyorsun. Öğrenmenin sonu yok.

Peki koşullanmanın yahut yaratmanın sonu var mıdır?

-Yoktur.

Wow! Çok netiz bu konuda!

-Kesinlikle!

Ok direkt atlıyorum bu kısmı. Peki eğitiminle ilgili bir özet geçer misin?

Düz ortaokul-düz lisede eğitim hayatıma başlayıp, lisenin ikinci yarısında İstanbul Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi adında hem resim eğitimi veren hem de Anadolu lisesi olan bir yerin açıldığını öğrenip müzik öğretmenimin önerisiyle oraya katıldım. İlginç olan o ana kadar ufak tefek müzik çalışmalarım olsa da (koro, def ve blokflüt çalma gibi) öğretmenim beni çoktan keşfetmişti. Ama "Büyünce ne olacaksın?" lafına hiç cevabım yoktu o zamanlar hala.

Ne zaman başladı?

- Müzik okulunun sınavına öğretmenimin teşvikiyle girip sınav sonuçlarına baktığımda adımın en üstte 100 puanla yazıldığını gördüğümde "Bende bir tuhaflık mı var acaba?" diye mevzuya girdim ve sonra aslında müzik için yaratılmış olduğumu anladım... Hatta bugüne kadar aslında yapmam gereken şey müzikmiş diye düşünmüştüm.

86 doğumlu bir kız olarak söyleyebilirim ki, ergenliğin beraberinde getirdiği tüm arayışlara (hem ses-hem romantizm-hem fiziksel anlamda) tüm vasıflara sahip bir adamdın sen yahu... Bir stil yarattın aslında! Hep yurt dışı vaadi uyandırdın. Kaldı ki teklifler de aldın? Bu ne kadar doğru ?

-Yurt dışında bir plak yaptım. David Morales ile birlikte. Zamanından önce ortaya atılan iddialar da içeriyordu müzik tercihim. Elektroniğe yönelmek gibi... Bu yalnızca Fransa'da yayınlanmıştı zaten. Onun haricinde hayatımda beni en çok onurlandıran şey daha 21-22 yaşımdayken tenor performanslarımdan dolayı tanınıp, gün gelip de Sarah Brightman ile birlikte konser vermekti... Dünyanın, albümleri en çok satan İngiliz sopranosu bu kadın. "ALL I ASK FOR YOU"dan tut da birçok eseri söyledik birlikte.

Klasik müzik alt yapısı sağlam olan bir kadın için, Türkiye'de popülerlik açısından şiddetli bir sevgiyle karşılanmış genç bir tenor ile böyle bir performansı gerçekleştirmiş olmak da keyif vericiydi hatırladığım kadarıyla. Havaalanına indiği gibi, şarkı söyleyeceği çocuğun genç ve çok ünlü olduğu gerçeğiyle karşılaştı birden... Billboardlarda resimler, Burak Kut diye deliren bir kitle... (gülüşmeler) AKM'de ilk karşılaştığımızda "Hoşgeldiniz" dedi... Kendisi bir platformdaydı... "Siz mi buraya gelirsiniz tanışmaya ben mi yanınıza ineyim?" diye sordu sıcakkanlı bir şekilde... Belki de bir takdir cümlesiydi o kendimle gurur duymamı sağlayan... Sene 96 ya da 97...

Sen hangi yıl "inanılmaz ünlü" oldun?

-94 yılı ortasında başladı hikaye... Bir mayıs ayı "Benimle Oynama" çıktı.

Bu patlamadan bir adım öncesinde kimdin?

-Her ay başını evi geçindirecek düzeyde, ekonomik anlamda denk getirmeye çalışan bir memur ailesinin çocuğuydum. Annem ve ablam çalışmadığı için onların da sorumluluğunu almaya çalışıp-üstelik gencecik haliyle bu sorumluluk sürecinde kendini olgun göstermeye çalışan minnacık bir çocuktum. Enteresan bir dönemdi. Hem güçlü olmak, hem de kendi yolumu yaratmak zorundaydım.

Haftanın 6 günü gencecik yaşımda farklı lokasyonlarda şarkı söylüyordum; düşünsene halimi...

Bugünün parasıyla kıyaslanamayacak düzeyde bir para biriktirmiştim yastık altında... Sonra o para babamın kefen parası olacaktı ve ben ev geçimi sorumluluğu konusunda başrol oynacaktım tabii.

Babamın, okul korosunda çıkıp şarkı söylemem için taksitle aldığı takım elbisenin taksit zamanını bilmekle başladı hayatın gerçekleriyle yüzleşme sürecim...

Babamı defnettiğim gün bile sahnem vardı ve para kazanmam gerekiyordu. Dönemi atlatmam uzun ve yorucu olmasına rağmen konserlerden hiç vazgeçmedim. Çünkü biliyordum bir gün işlerin değişeceğini... Bunlar albüm çıkmadan çok kısa süre önceki dönemdir.

Nasıl müzikler dinlerdin?

-Hiçbir zaman klasik müzik alt yapısının zenginliğine saplantılı bir şekilde bağlı kalmadım. Bu müziğin evrenselliği ile alakalı biraz da... Yabancı sanatçılarla çok iç içeydim. Pavarotti çok özeldir hayatımda. Çıktığı notalar ses açmak için büyük bir etüt kaynağı oldu. Elvis Presley çok dinlerdim... Frank Sinatra'nın yarattığı ağır eserleri...

"Benimle Oynama" kime ait ?

-Feyyaz Kuruş'a ait. Dönemin en önemli bestecilerindendir. Hakan Peker ve Tolga Sünter'in de emeği vardır o dönem üzerimde. Bir anda onlarla çalışmaya başladım. Sonra albüm teklifi geldi. Babam da sağdı o vakitler. Beni de plakçılara götürürdü hep. Elinden geleni yapmıştır beni desteklemek için...

Ve?

-Stüdyoya girdik. Hakan, Feyyaz ve sevgili Ercan Saatçi; derken büyük bir emek ve zahmetle, beni albümüme doğru

"Birazdan sahneye çıkacağım ve yer yerinden oynayacak" diyebiliyordum. Nasıl bir özgüvense artık..

yoğurmaya başladık ve o şarkılar çıktı. Albüm çıktıktan sonra kimsenin beklemediği bir ilgi doğdu.

Peki Burak, "Benimle Oynama" şarkısı çıktıktan belki de kaç saat sonra fenomen oldun?

-Hemen. Ertesi gün diyebilirim. O günleri hatırlıyorum elbette hem de çok net. Klip çıktı ve ben artık sokakta rahatça yürüyemiyordum. İlk konserim İzmit idi sanırım. O kadar hıncahınç bir kalabalık vardı ki sahne yıkıldı (gülüyoruz). Hayır bildiğin yıkıldı. Hatta konsere devam edememiştik. İzdihamdan dolayı sahne çökmüştü.

Sonraları da gerçekten rekor sayıda konser yaptık.

365 gün konser verdim neredeyse...

Peki bir anda bu değişim seni nasıl etkiledi?

"Burak" ne oldu?

-Bir hissizlik hali açıkçası; adını koyamıyorsun ki... Düşünsene her şey birden bire gelişmiş. Hatta ismi lazım değil bir yapımcı arkadaşım yolda yürürken birden Burak Kut fanatiği gençlerin taklitini yapmaya başladı. Şakaydı elbette. Ödüm patladı "Ne yapıyorsun ya!!" dedim. Hayatımın her anında duyduğum bir çığlıktı çünkü. Gülüştük.

Nasıl bir özgüvense artık, "Evet birazdan sahneye çıkacağım ve yer yerinden oynayacak" diyebiliyordum. Bu aslında sahne alan insanların bir süre kendiyle ilgili betimledikleri teknik bir bilgi.

"Benimle Oynama" zamanı sen birinciydin evet de listede başka kimler vardı?

Hepsi vardı. Tarkan, Yonca, Tayfun, Hakan Peker, Ercan Saatçi, Çelik hepsi vardı.

Sesin de inanılmaz romantik gelmişti bir anda kardeşim be. Neyse, tüm bu saydığın isimler de 90'ların bitimi ile başka yenilikler buldular kendine. Biliyorsun Türkiye psikolojik, sosyolojik anlamda travmatik bir döneme de hazırlık yapıyordu o sıra ve bundan elbette sanat da popülerlik de alacaktı payını. Sen bu etkileşimi ne zaman hissettin Burak? Dibe vurmak anlamında değil bu söylediğim; daha çok, izleyici olmaya karar vermekle, en çok da kendi hayatınla ilgili...

- 97 yılı diyebiliriz. Aslında bakınca ne kadar da kısa bir süre değil mi? Düşünüyorum da başlangıç çizgisiyle alakalı bu tarz şeyler. Yokluktan varlığa bir anda geçip, bir parmak şıklatmasıyla her şeyin yerine getirildiği bir dünyanın içine girmek. Evimin altında çocuklar toplanıyordu, pencereye çıkamaz olmuştum. Gece evimi gözetleyen sadece magazin değildi ki... Ertesi sabah yüzyüze karşılaştığım insanlardı. İster istemez tuhaf bir gerilim yaratıyor bu durum insanda.

Üretime devam ederken, tutsaklığın disiplinini de elden kaybetmemeli insan. Bu yaratıcılığın raconudur aslında. Ben özgürlüğü seçtim sanırım... Kimseyi kendime küstürmeden, kırmadan, kimseye borçlu da kalmadan...

Zaten merak ettiğim oydu; bu varoluş mizanseninin içinden bir anda gittin sen. Her şeyi yapmaya devam ettin lakin bu mizansen içinde değil. Doğru mudur?

-Kesinlikle doğru.

Müziğini icra ederken geleceği görebiliyor muydun?

-Ferda, Kenan(Doğulu), Sezen Aksu gibi daha birçok insan birbirini her zaman dinler ve karşılıklı kritik yapardı. Gerekirse birbirimizi ağır eleştirirdik de... İcra edilmiş her eser iyidir lakin bireysel yorumlarımızı her zaman paylaşırdık.

Sonra birden sen "YAŞANDI BİTTİİİ" diye bağırdın daha 24-25 yaşında... New York'da çekildi klip değil mi?

-Benim hayalperestliğimden çıktı bütün o konu. Kazandığım para ve kalitemle başardım ama Abdullah Oğuz'un payı büyük.

Bi bebe yaka gömleğinden tiksindim...

-Hadi be! Dikkat bile etmemişim.

Daha nice sorular sordum..

"Her zaman iyi müzisyenler çıkacaktır. Bu insanın dna'sında vardır" dedi.

"Şans faktörü var, kader var, teknik, inanç, ilişkiler faktörü var. Bunları dünyada ön göremezsin; üstüne düşebilirsin yalnızca. Müzik çok güçlü bir şey ve 90'lar benim için bir şans rüzgarıydı, bana da çok güzel denk geldi. Ben hala devam ediyorum müzik yapmaya. Dünyaya getirdiğim çocuğu büyütmekle (5 yaşında bir kızı var) hayatımı yürütüyorum. Bir single çıkarıyorum. Günümüzün teknolojisini uygulayarak kendi çalışmalarımı sürdürüyorum. Bildiğin bir Tinkerbell var omuzumda; ben ona "ilhame" diye sesleniyorum. Bu matematiksel gerçekliklerin içinde kendi hayallerimi gerçekleştirmeye uğraşıyorum.."

İyi bir şarkı, iyi bir yürek, kendine ait köklerden sorumlu yalnız bahçıvan...

Kauçuklaşmış ve "yeni"ye kabarmış her şeyin içinden müzikle alakalı olanları ayıklamaya ve ellerini amatör bir piyasanın dikeniyle kanatmaya da razı bir profesyonel...

İyi ki bizimle konuştu 90'ları... Yoksa, kim bilebilirdi ki zaten?

Üretime devam ederken, tutsaklığın disiplinini de elden kaybetmemeli insan. Bu yaratıcılığın raconudur. Ben de özgürlüğü seçtim sanırım...

Gece evimi gözetleyen sadece magazin değildi; evimin altında çocuklar toplanıyordu, pencereye çıkamaz olmuştum.

Çok Güzel 90'LAR Yaşadık

Harun Kolçak

Koca bir küpe, deri mont, beyaz t-shirt, buz mavisi jean, kıvır kıvır saçlar ve klibi kült yapan, aslında dans etmeyi bilmememden kaynaklanan "Harun Kolçak dansı"...

Bahadır Boysal, 90'lar için bir yazı istediğinde, uzun uzun düşündüm. Yazabileceğim çok şey var çünkü. Her şeyden önce, 90'ların adeta bir kült haline gelmesinin nedenlerinden biri, belki de en önemlisi, son yıllarda yapılan, sıradan, "fast food" şarkılardır diye düşünüyorum. Doyuruyor, ama beslemiyor yani; değil mi?

Benim hikayem, **Onno**'nun (Tunç), orkestrasında bas gitar çalmamı istemesi ile başladı. **Aydın Esen**'le yurt dışı planları yaparken, Onno gibi müzisyenliğine hayran olduğum birinden gelen teklifi kabul ettiğim an, meğer yaşamımı değiştirecek farklı bir yola sapmışım; ne bileyim...

Orkestra, **Sezen Aksu**'ya eşlik ediyordu. **"Sen Ağlama"** daha patlamadığı için, gazinolarda, assolist altı çıkıyorduk. Sezen kostüm değiştirmeye girdiğinde, **Stevie Wonder**'dan **"Part Time Lover"**ı söylerdim. Rakı, patates kızartması kokusu, yüksek sesle konuşmalar arasında birkaç alkış alırdım. Aslında orkestra olarak çok eğleniyorduk, bu da hoşuma gidiyordu. Rock müziğinden geldiğim için kafamda hep grup anlayışı vardır; hoşuma gidiyordu.

"Sen Ağlama"dan sonra, tek başına şov devri başladı. Genelde Sezen'de kalırdım. Anaç tavuk gibi civcivleri etrafında olsun, bayılır. Bir gün, gerçekten film gibi bir şey oldu. Banyoda şarkı söylüyordum, çıktığımda Sezen kapını önünde, tüyleri diken diken, **"Harun, sen şovda şarkı söylemelisin; Onno, Harun'la bi şeyler yapalım»** falan deyince, Onno da çok zeki bir adam olduğu için açılışa **Al Bano-Romina Power**'ın **"Chi Sara"** parçasını koydu.

Düşünsene, müzik başlıyor, ışık üstüme çevrili, Sezen daha sahnede yok ve parçaya başlıyorum. Kadıköy'de **Led Zeppelin** dinleyip, bira içip, **"Takılıyoruz abi ya..."** demeye benzemiyordu bu iş. Karşında, pırlantalı teyzeler, takım elbiseli amcalar falan var. Yani iş ciddi olm!

İlk gece gerçekten hiçbir şey hatırlamadan parça bitti. Alkışlar, övgü dolu sözler falan... N'oluyoruz lan? Ben bas gitar çalan, rock dinleyen, bu tip ortamlara yabancı, hatta rahatsız olan biriyim. N›olacak şimdi?

Zaman ilerliyor; Sezen, Onno hitleri patlattıkça bizim işin profili değişiyor, daha farklı şovlara başlıyoruz; ben artık Sezen'le düetler falan yapıyorum, solo söylüyorum...

Sonra, vokalist ablası hamile olduğu için **Aşkın Nur Yengi** diye ufak, çekingen bir kız katılıyor aramıza. Viyolonsel çalıyor aslında, ama vokal yapmaya başlıyor. **"Haydaaa, onda da çok güçlü bir ses ve müzikalite var"**, **"Haydi o da şova dahil olsun, hatta Harun'la düet yapsınlar"**, o olsun, şu da olsun derken, **Kuşadası Altın Güvercin Yarışması**'na katılmamıza karar veriliyor?

"Yeniden" parçası ile birinci oluyoruz. Ardından Antalya, Akdeniz Akdeniz Yarışması'nda **"Portakal Çiçeği"** ile yine bir birincilik. Sıra Eurovision'a geliyor. Parça bomba, biz ateş, ama nedensen halkın birincisi seçildiğimiz halde, "jüri" bizi değil de, 0 puanla sonuncu olacak parçayı seçiyor. Jüri işte n›aparsın? :))

Üzülsek de, ilk defa içimde hırs hissediyorum. Sadece bana değil, **Aşkın**'a, **Onno**'ya falan yapılan haksızlığa... Çünkü o jüri *-ki pek hatırlamıyorum-* gitmesi gerekenlerin biz olduğunu bal gibi biliyor!

Devam eden şovlarda artık Aşkın ve ben daha aktif oluyoruz, şarkılar, parodiler falan... Hiç unutmam, şişko operacı kadın olup, Sezen'in sesini beğenmeyen bir tiplemem vardı, çok eğlenerek yapıyordum ve alkışlara gülmeler de karışınca, sahneye bir alışkanlıkla beraber tutku da eklenmeye başladı.

Baltalimanı Oba günlerimiz gerçekten **Sezen Aksu, Onno Tunç Orkestrası**'nın zirve günleriydi. Düşün, her gece full çekiyor; sahnede 3 saatten fazla kalıyoruz.

Yavaş yavaş da, ev sohbetlerinde, bize ikili albüm yapma fikri, konuşulmaya başlanıyor. Sonra **"Yok, ikili olmasın tek tek yapalım"** deniyor.

İlk, Aşkın'ın albümüne başlanıyor. Benim zaten albüm, malbüm derdim yok, reklam jingle'larından para kazanıyor, geceleri Taksim'in altını üstüne getiriyor, kafama göre takılıyorum.

Bir gün, vokal kayıtları var, ama kimler var kimler... **Özkan, Fuat, Fahir** (Atakoğlu)... Kayıtlar bitiyor, herkes gidiyor ben "aileden biri" olarak kalıyorum. Bi ara tuvalete giderken, aslında **Aşkın**'ın tek başına okuduğu **"Bile Bile"**nin nakaratını söylüyorum, aynı yıllar önce olduğu gibi **Sezen**'in tüyler yine diken diken, kontrol odasına döndüğümde, parçanın düet olacağı söyleniyor. Hayda... Eh peki, girip okuyorum: **"Geri dönmeeeek, inan işten değil; hani var ya, tutamazsın kendini..."** (Bu arada özellikle bir ayrıntı var, beni hep rahatsız eder. Millet **"inan içten değil.."** diye söyler hep. Ne demek lan, "geri dönmek inan içten değil"? İŞTEN DEĞİL; doğru okuyun şunu!)

Çoğunuzun da bildiği gibi parça adeta infilak ediyor. Sıra benim albüme geliyor.

O aralar ben de sürekli beste yapıyorum, ama pek kimseyle de paylaşmıyorum. Onno'nun evinde ilk defa **"Beni Affet"**i çalarken ter içinde kaldığımı hatırlıyorum. Bitince, **"Ulan harika armoni, sözler ve melodi, hadi başlayalım"**ı duyduğumda ne kadar sevindiğimi gerçekten anlatamam. Hayran olduğun müzisyenden bunu duymak çok başka, çok...

Sonra malum, **"Gir Kanıma", "Müptelayım Sana"** gibi zamansız şarkılarla beraber ilk albüm çıkıyor... O ne? Sokakta yürüyemiyorum, dükkanlara kaçıyorum... Ben bunları istemedim, alışkın değilim, hazırlıklı da değilim.

"Gir Kanıma" klibinde kulağında koca bir küpe, deri mont, beyaz t-shirt, buz mavisi jean, kıvır kıvır saçları omuzlarına kadar dökülen ben ve en önemlisi, klibi kült yapan, aslında dans etmeyi bilmememden kaynaklanan **"Harun Kolçak dansı»...**

Sosyal zekası düşük olanlar elbette yadırgıyorlar, bir de yargılıyorlar beni. Böyle tipleri iplememek gibi bir yapım var, ama yine de **"N'oluyo lan!"** demeden de edemiyorum.

Üstüne, ekranlarda vejetaryenlik, reenkarnasyon, uzaylılar gibi konuları konuşunca «overdose» olan bu tiplere bayağı bir malzeme oluyorum. Ama benim için, zaman ayırıyor, yazıyorlar ve bu hoşuma gidiyor... Falan, filan... İşte böyle başlayan bir 90'lar.

Ya, aslında ben 90'ların değerini, son yıllarda anladım. Müzik o kadar yavanlaştı, basitleşti ki, bizler için çok olağan olan bestelerin, sözlerin değeri ortaya çıktı. Ona bakarsan, '80, '70, '60 diye de çok güzel örnekler var, ama bizlerle başlayan "sihirli" bir süreç olduğunu biliyorum.

Belki de, **Galaktik Federasyon** başkomutanı **Ashtar**'ın bizler üzerinden başlattığı "yansıma kanunları" programı olabilir? (Tamam, tamam girmeyecem bu konulara, hemen sırıtmayın öyle pis pis... Ama girebilirim de, belli olmaz ha :)

Son günlerde albüm yapan çok kişi benden eski parçalardan alıyor. Rock yapan, arabesk yapan, fantezi yapan bir çok kişi. Demek "sıkı" imzalar atmışız o yıllara. Fazla da objektif olamıyorum, aslında bunları yeniden o süreci yakalayanların yazması daha doğru olmaz mı? (Offf deja-vu oldu şu anda acayip) Zamandan bilinç sıçramaları yapıp, hatırlamalar yaşadım bir an.

Artık bilim bile, gereken hız yakalanırsa, geçmiş, şimdi, geleceğin, AN'da yaşanacağını ispatladı. Deja-vu de böyle bir hal diye düşünüyorum. Zamanı lineer olguladığımız için, uzay, zamandan ayrı bir boyut, ya da "ortam" bize hayal, kurgu gibi geliyor hala. Kim bilir, uzaylı dediklerimiz gelecekten ziyaretçiler de olabilir? Hele Naziler, buldukları anti-gravity sistemi ile yaptıkları araçlara bi başlarsam şimdi, bu yazı bitmez. E ama var yahu... Amerikan pilotlarının "Foo Fighters" dedikleri uçan minik diskler neydi? **Nirvana**'nın davulcusu **Dave Grohl**'un grubu sonra kuruldu, sen o sanıyorsun di mi :)))

Bak, bu yazmalar devam ederse, fena girerim bu konulara; haberiniz olsun!

Gelelim gerçek dünyaya. Gerçek mi? Matrix diye filmleri bile yapıldı, siz bu dünyayı hala gerçek mi sanıyorsunuz. Yanılsamanın en baba versiyonunu yapmışlar, biz de hala bu "gerçek" tuzağına düşüyoruz. Çünkü çok gerçek yapmışlar!..

Bugünlerde Arpej Yapım, **İskender Paydaş**'la birlikte bir "Best of" yapıyoruz. Evet; 90'ların Harun Kolçak hitleri, ama hepsi düet. Kimler var derseniz; **Aşkın, Yaşar, Kubat, İrem Derici, Gökhan Türkmen, Bedük** vs, vs... Bayağı eğlenceli, şık ve şu süreçte gerekli bir albüm oluyor. Yeniden dinlerken gerçekten şık imzalar attığım için de, mutlu oluyorum.

Bu yazı, o yılları anlatmak için başladı, ama ben uzun süredir bir yerlerde yazma hevesime kapılıp, daldan dala yazıyorum.

Bir de şunu bilmenizi isterim; Bahadır o günlerde popüler olan ama şimdilerde kırgın olan bazılarından söz etti. Ben kendi adıma kırgın mırgın değilim arkadaş. Çok güzel yaşadık, para kazandık, Türkiye'yi dolaştık, konserler verdik. Neyin kırgınlığını, kafasını yaşıyorlar bilmiyorum, ama ben şu an **Brahms** eşliğinde, soya sütlü filtre kahvemi yudumlayarak bunları yazıyorsam, o günlere borçluyum, enerjinin eskimediğini, yaşlanmadığını da bildiğim için paşalar gibiyim!..

Yazı bittikten sonra bi Slipknot iyi gider tabii. Ama Corey Taylor -ki herifi çok severim- söylerse, kafayı toplayamam. Zaten dağınık olm kafa...

PS: *Sevgili Bahadır ve Mesud; iyi ki size rastladım, iyi ki sohbet ettik ve iyi ki de bunları yazma olanağı buldum. Yahu, o gece biz neler konuştuk aslında. Belli mi olur, onları da yazarım bi ara...*

Şimdilik bu kadar manyaklar; sevgiyle kalın...

Ben 90'ların değerini, son yıllarda anladım. Müzik o kadar yavanlaştı, basitleşti ki, bizler için çok olağan olan bestelerin, sözlerin değeri ortaya çıktı.

Ben kendi adıma kırgın mırgın değilim arkadaş. Çok güzel yaşadık, para kazandık, Türkiye'yi dolaştık, konserler verdik. Neyin kırgınlığını, kafasını yaşıyorlar bilmiyorum.

Kadıköy'de Led Zeppelin dinleyip, bira içip, "Takılıyoruz abi ya..." demeye benzemiyordu bu iş. Karşında, pırlantalı teyzeler, takım elbiseli amcalar falan var. Yani iş ciddi olm!

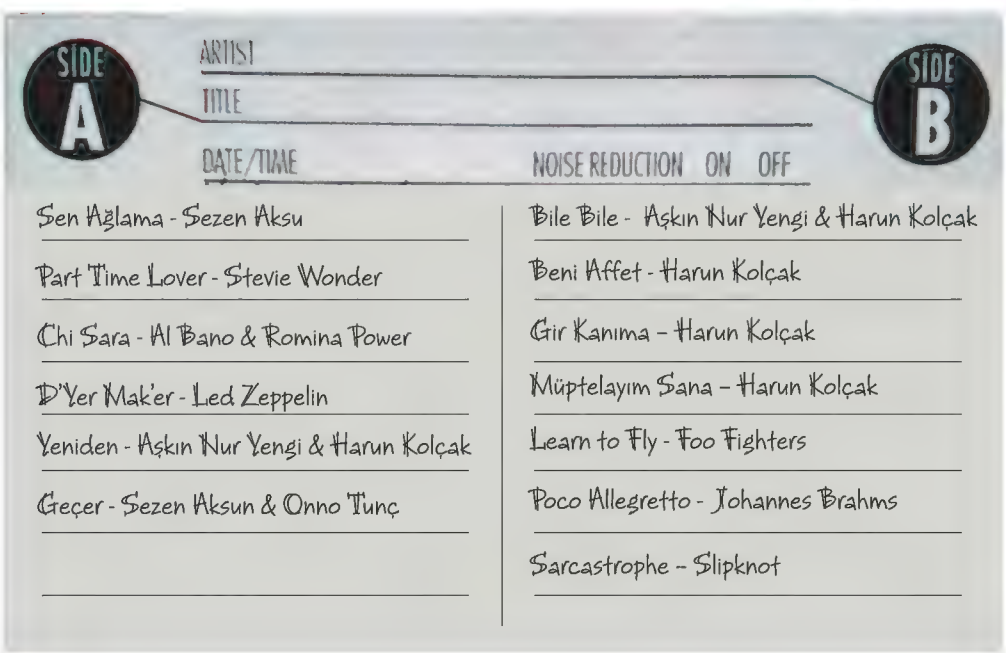

TIPIŞ TIPIŞ 90'LARIN RUHUNA SIRNAŞIYORUZ.

Ben küçükten kurmuşum her şeyi. "Yonca dans edeceksin, şarkı söyleyeceksin, oynayacaksın, bir show girl olacaksın!" Mesajı yukarıya öyle net iletmişim ki hepsi gerçekleştiğinde, kendi kendimi olanı biteni uzaktan izlerken buldum. 90'larda bir deli cesareti ile aklıma gelen, önceden kurduğum şeyleri gerçekleştirirken çok emindim. İlk albüm Abone yapılırken "Ben şarkı söylerken dans edeceğim bir koreografi olacak, buna göre düzenlemeler olsun" demiştim. "Kendine gel" albümünü bir reklam mantığı ile yapmıştık. Bu bir ilkti. Video klip, albüm kapağı, billboardlarda aynı imaj kostüm kullanılmıştı. Ben single yapacağım dediğimde "Ne gıl?" dediler. "8-15 vapuru" ilk single olarak çıktığında aylarca listede bir numara oldum çünkü başka single yoktu :) Cesurdum çünkü basma kalıp şeylerden sıkılan insanları biraz rahatlatıp, çıldırtacak şeyler yapmak istiyordum. Kurduğum ekip ile o yıllarda acayip güzel şeyler yaptık. Kimse bir boxerı üzerime geçirdiğimde şaşırmıyordu. Veya sahnede şeffaf tül içine g-string giydiğimde veya mayo ile Bağdat Caddesi'nde video klip çektiğimde. Yaptıklarımızla gurur duyuyorum. Fotoğraf, imaj, video klip, yeni soundlar... Hepsini 90'larda mis gibi yaptım. Bu yüzden şimdilerde yeni ve "ilk defa" diye yutturulmaya çalışılan şeyleri bu yılları yaşamışlar yemiyor. Yeni zannedenlere google, youtube tavsiye ediyorum. Yine tıpış tıpış 90'ların ruhuna sırnaşıyoruz. Samimiyeti özledik. Ben şanslı bir kadınım çünkü kafamda kurduğum her şeyi o yıllar içinde yaptım. Şimdi olanı biteni geriye yaslanıp muzip bir gülüşle izliyorum. 90's forever canım. Geçmiş olsun ;)

Yonca Evcimik

RİYADAN VE KİRLİLİKTEN UZAK

90'larla ilgili konu açıldığında hep aynı soru ile karşılaşırım. "Neden 90'lardaki şarkılar hala dinleniyor?" veya "90'lardaki şarkıların özelliği neydi?" Bana göre bunun cevabı 90'lardaki şarkıcıların arasındaki samimiyetle ilgili. O dönemdeki şarkıcılar, besteciler, müzisyenler o kadar birbirine kenetli, o kadar samimi ilişkiler içindeydiler ki, kimse birbiriyle yarışmaz işin en iyi şekilde çıkması için el ele omuz omuza birbirlerine nasıl destek olacaklarını planlarlardı. O denli riyadan ve kirlilikten uzak şarkılar çıktı ki, o temiz enerjilerden çıkan işler yıllar geçse de insanların kalbine nüfuz etmeye devam ediyor. Ne zaman ki günümüzde bu ilişkiler yakalanır, işte o zaman müzik sektörü yine aynı günlerine geri döner ve kalıcı işler üretilmeye devam eder... Benim fikrim ;)

ZEİTGEİST

Geçmişe tutunarak yaşayan biri hiç olmadım. Günü ve anı kaçırmadan yaşamak benim için çok önemli. O yüzden 90'lı yıllara nostaljik bir bakış açısıyla yaklaşmadan ve bir tarihçi gibi değerlendirmeler yapmadan; müzisyen, tam da o yılların başında ünlenmiş, albümler çıkarmış ve şarkılar üretmiş biri olarak hislerimi sizinle paylaşacağım.

90'ların Zeitgeist'ı, sanırım klasik müziğin olağanüstü eserlerinin ardı ardına yazıldığı çağlara benziyor. Birçok kişi müzikte, bir daha 90'lı yılların müzikalitesinin yakalanamayacağı konusunda hem fikir.

Dünya zamanı, 10'arlı yıllara bölünürse; 90'lı yılların müzikte bir altın çağ olduğuna inanıyorum. Hem üretenler hem de tüketenler için.

İSTİKLAL CADDESİ'NDEN MEZUNUM

90'lı yıllar deyince aklıma Beyoğlu geliyor çünkü ne de olsa 90'ların İstiklal Caddesi'nden mezunum. O yıllarda cadde, bir kültür-sanat merkezine dönüşmüştü. YKY'de Enis Batur dergi çıkarır, Ses Tiyatrosu'nda Ferhan Şensoy olay yaratır, Kaktüs'te İlhan Berk şiir yazar, Robinson Crusoe kitapçısının üst katında Mehmet Güreli resim yapar, Emek Sineması'nda festival filmleri oynar, Kemancı'da gencecik Teoman ve Şebnem şarkı söylerdi. Tabii aynı zamanda 80'lerden kalma belalı bir yüzü de hâlâ vardı İstiklal Caddesi'nin. Bu da biz Beyoğlu çocuklarını bütün sanat dalları ve hayat biçimleriyle iç içe olmaya götürdü. 2001 krizine kadar süren bu dönem neslimizi derinden etkilemiştir.

Tuna Kiremitçi

90'LAR

PİÇ YILLAR...

90'lar gelene kadar memleket gençliği Avrupa'nın, Amerika'nın ışıltılı gençliğine hep özenirdi. Ama 90'larla birlikte "ona özenme"nin yerini, "o olma" takıntısı almaya başlar. Sermaye hızla küreselleşir ve Adidas giymek, Casio saat takmak, Sony Walkman dinlemek artık bir prestij meselesi olur. 80'lerin çirkin, köşeli, kabartılmış görünen estetiğinin yerini daha yuvarlak, daha hantal ve yarısından fazlası şişirilmiş gibi duran kaba saba bir estetik almıştır. 80'lerin kıyıda köşede parıldayan acayiplikleri, alternatif sesleri artık 90'larda "klasik" olmuşlar, oturdukları yerden yeni alternatifleri küçümsemeye başlamışlardır. Peşlerinde artın yüz binler, milyonlar vardır. 60'ların "Yankee Go Home!" diye yükselen sesi artık "New York Yankees" şapkalarıyla gölgelenmiştir. Çünkü artık dünya artık bir markalar dünyasıdır ve "New York Yankees" bir dünya markasıdır. Dünya tüm naifliğini, eski bir kıyafeti çıkarır gibi bir kenara bırakmış, vahşi kapitalizmin marka ceketini, kauçuk tabanlı, konçlu ayakkabılarını giymiştir. İşte bu yüzden 90'lar piçtir biraz. Öncesinden gelen on yılların değil kapitalizmin çocuğudur. Küresel, vahşi ve saldırgan kapitalizmin ilk çocuğudur.

Mahir Ünsal Eriş

KALPSİZLİK BİR HASTALIKTI...

'90'lar...

Öznelerin yerini henüz markalar almamıştı. Bugün, "Çocuğum ceketini giy" diyen bir anneyi dinlemek zor geliyorken, "Bu senin tarzın" diyen bir markaya kulak vermek, kendini iyi hissetmenin yerini aldı.

'90'larda sınıf geçmek önemsenirdi. Eğitim sistemi başka, sitemi ise aynıydı. Kendin için bir şeyler yapabilmek bir başarıydı. Bugün ise kendi işini yapabilmek... Bir ülkenin askerleri vardı, bugün ise birçok markanın...

Ne zaman uyuyup, uyanacağınızı; arkadaşlarınızla nerede, nasıl vakit geçirilebileceğinizi, özel bir günde ne giyineceğinizi, tatile ne zaman çıkıp, vaktinizi, paranızı nasıl harcayacağınızı söyleyen sesler yoktu. Dostlarla gülümseyebilmenin kampanyası keşfedilmemişti. Bir markaya hizmet edemediği için eksilmez, üzülmezdi kimse. Zora düştüğünde bankalara değil, komşuya açılırdı yürekler.

"Darda yer var"dı. Ortada kalmaktan çekinmezdi kimse. Bilinirdi ki kıyıda köşede kalmaktan iyidir ortada kalmak; en azından birileri görürdü... Bir markadan daha fazla tanırdı insan kendini. Bir ürünün özelliklerinden daha iyi bilirdi hal hareketlerini. En iyi kariyer 'sakin olabilmek'ti. Rahatsız bir müdür olmaktan, huysuz bir patron olmaktan daha karakterliydi sakin olabilmek. Kalp hastalığından korkulmazdı; bilirlerdi ki, asıl kalpsizlik bir hastalıktı o zamanlar...

Göksel Bekmezci

Behiç Bek

Nekahat Dönemi
Doksanlı Yıllar

BARIŞ VE KARDEŞLİK DÜŞMANLARI ONLARI KATLETTİ!

Doksanlı yıllarda demokrasi için, insan hakları için, ezilenler için mücadele eden çok sayıda insan, bölgeyi ateşe vermek isteyen güçlerin hedefi oldu, hayatını kaybetti. (Muammer Aksoy, Çetin Emeç, Bahriye Üçok, Musa Anter, Uğur Mumcu, Eşfet Bitlis, Metin Göktepe, AHmet Taner Kışlalı) Onları ve Madımak Katliamı, Gazi olayları dahil, kardeş kavgasında hayatını kaybeden tüm insanlarımızı saygıyla anıyoruz.

TABAK-ÇANAK ANSİKLOPEDİ SAVAŞLARI

Doksanlı yılların akla ziyan olaylarından biri de gazeteler arasında patlak veren tabak-çanak ve anasiklopedi savaşlarıydı. Aylar süren meşakatli bir kupon biriktirme ma-cerasının ardından, bir zarfa koyduğunuz bir tomar kuponla, yeri yurdu tam belli olmayan, zırt pırt adres değiştiren dağıtım bayiilerinden birini buluyor, orada sanki bir Avrupa ülkesinin konsolosluğundaymış gibi üçüncü sınıf insan muamelesi gördükten sonra kaydınızı yaptırıyor, karşılığında ürününüzü teslim alabileceğiniz tarihi öğreniyordunuz. Günü geldiğinde, gazetelerin, tv'lerdeki kafa şeyeden reklamlarından: "İçi ve dışı olan yus-yuvarlak harika tabaklar! İçinde istersen çatalla dolma ye, istersen kaşıkla pilav, istersen çorbanı kenarından masa örtüsüne damlat! İstersen de hiçbir şey yeme, tepsiye koy, masaya koy seyret, süngerle yıka, bezle kurula.." gibi, dünyanın en paspal cümleleriyle göklere çıkarılan boktan tabaklarınıza kavuşuyordunuz. Bazen de kavuşamıyordunuz. Karlı bir kış gününde, tabaklarını almak için kalkmış, dünyanın yolunu teperek gazeteye gelmiş çok yaşlı bir teyzenin, kuponları eksik olduğu için geri çevrildiğine tanık olmuştum. Üç kağıtçının önde gideni bir gazete, en adi gazete kağıdına bastığı kapakları eğri büğrü, içi yırtık pırtık ansiklopedileri yine aynı parlak (!) cümlelerle okurlarına sokup köşeyi dönmüştü (!) (Bir başka üç kağıtçı gazetenin bir okuruna kuponla verdiği uçak bezlerden yapılmıştı...)

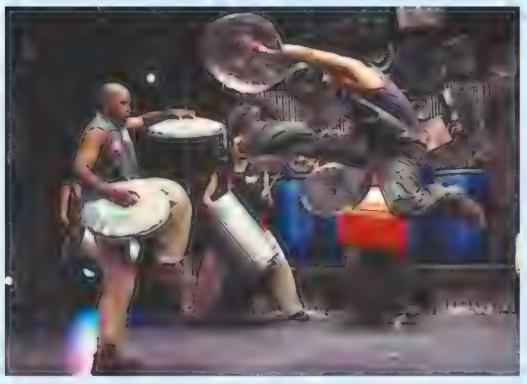

TÜRK POPU PATLADI!

12 Eylül 1980 darbesiyle kafası gözü patlayan, kısmi bir hafıza kaybına uğrayan Türkiye'de, doksanlı yıllara gelindiğinde yeniden bir şeyler patlatmaya başlamıştı. Elbette en çok patlayanlar bombalar ve mayınlardı. Ama savaş tacirleri bunun görmezden gelinmesini istiyorlardı. Türk popunun yaptığı patlamayla ilgilenmek daha cazipti. Yetmişli yıllara damgasını vuran Orhan Gencebay, Ferdi Tayfur, seksenli yılları rakipsiz geçiren Ferdi Özbeğen, Ümit Besen şarkıları enteller tarafından aşağılana aşağılana bitap düşmüş, yerlerini doksanlı yılların kafası karışık şarkılarına bırakıp köşelerine çekilmişti. Sevgilisine "Ayar veren", hakaret eden, dahası küfreden, "Yürü git, uza hadi, ayı mısın, çektir git." diyen, birilerine "Ananı yiyolar" diye haber salan aşk şarkıları doksanlı yıllarda başladı. "İmaj" çalışmaları onu takip etti. İmaj uğruna semaver gibi, tepsi gibi bir şeyler giyen bir popçu hanımefendi, katıldığı bir tv yarışmasında ödül olarak verilen otomobili kazanırsa yoksullara bağışlayacağına söz verdi. Yarışmayı kazandığında sözünü geri aldı, otomobil onun oldu. O yıllarda tutarlılığımız bu kadardı.

BİR ÖZEL TV'DE GECEYARILARI "PARÇA" VARDI!

Doksanlı yıllar, özel radyo ve tv'lerin seller gibi coştuğu, bendine sığmayıp taştığı yıllardı. Futbol programı olarak başlayan sonradan magazine dönüyor gibi olan, rating uğruna bilmediği mizaha balıklama dalan, bir süre sonra kim olduğunu, ne yaptığını kendisi de bilmez hale gelerek neşe dolu bir zombi gibi evlere dalan çıkan daha sonra MİT tarafından "Topluma tehdit" olarak algılanan (.....) programı, o yılların ruhunu özetler gibiydi. Bir de (...) programı vardı ki yalan dolan üzerine kuruluydu. Gerçek mi şaka mı olduğu tam vurgulanmayıp ortada bırakılan haberler, insanları keriz yerine koymayı marifet zanneden, yalan-şaka oltasına takılan garibanlarla kafa bulan ve bir takım zavallının dünyasını karartan bu program da çok rağbet görmüştü. (Mesela bunların verdiği formüle inanıp ABD ile bedava telefon görüşmesi yapılabildiğini zanneden bir adamcağıza milyonlarca liralık telefon faturası geldiği anlatılıyordu) Seksenli yılların ilkesizlik-kaypaklıkta sınır tanımayan yalan dolan ve seks ticaretiyle vurgun vuran (....) gazetesini anımsamamak mümkün değildi. Zaten her ikisinin mucitleri aynı kadrolar içinden çıkmıştı. Halka, yırtık pırtık ansiklopedileri kakalayanlar da onlardı...

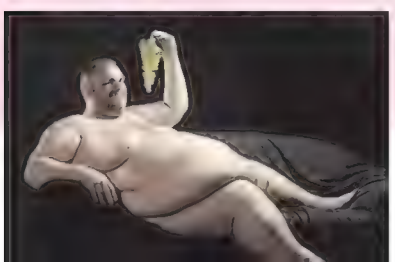

BEYAZLAR İÇİNDE SIRITKAN HANIM

Kalitesiz politikacıların da kalitesiz tabak çanak takımları gibi uyduruk cümlelerle parlatılmaya çalışıldığı yıllardı. 12 Eylül darbesinin sarsantısını, şaşkınlığını hala atamamış olan halk, denizden çıkabilmek için yılana sarılmış, kurnazların üçkağıtçıların oyuncağı olmuştu. Özal Hanedanı'nın hemen sonra, kar beyazı kıyafetler içinde ortalığa fırlayan bir hanım siyasetçi, ne tarafa yolladığına aldırmadan, yerlere, apartmanlara, gökyüzüne samimiyetsiz gülücükler saçıyor, elini tuttuğu her insana Kongo ateşlisi gibi yapışarak iktidara yapışma idmanları yapıyordu. Çok iyi derecede İngilizce, derdini anlatamayacak kadar Türkçe konuşan bu hanım da modaya uyarak bol keseden atıyor, her vatandaşına iki anahtar vadediyordu. Yani bir ev, bir otomobil. Doksanlı yılların sonunda ülkenin neredeyse bütün bankaları soyulmuş soğana çevrilmiş, ülke iflasın eşiğine gelmişti. O hay huy içinde o zengin hanımefendi bile, dönemin ünlü dolandırıcısı Parsadan tarafından tokatlanmıştı. Varın halkın durumunu siz düşünün...

KAHRAMAN MASA ESAT ve SİRKTEN KAÇAN ARSLAN

Behiç Bek

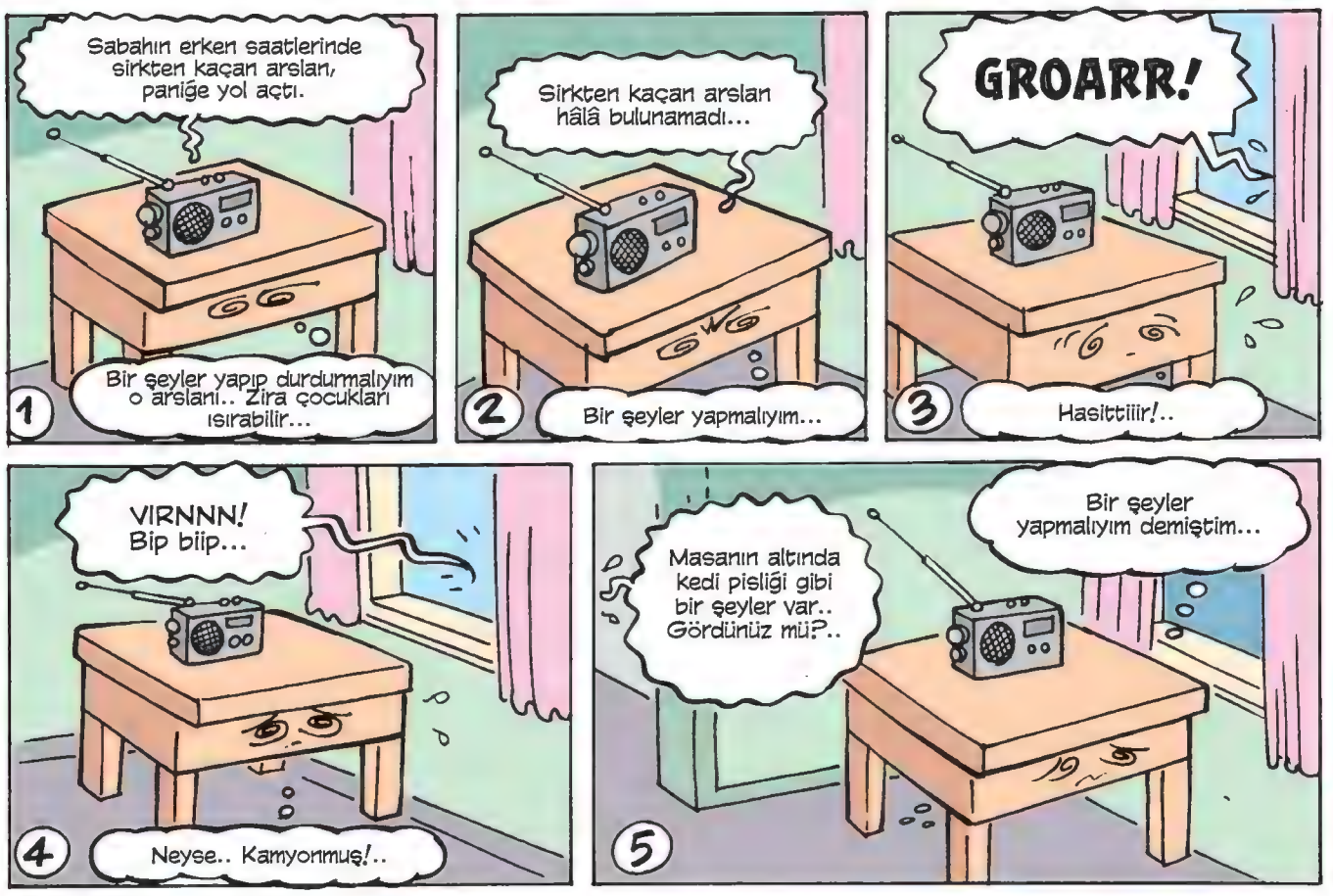

Karanlık 90'lar

Derleyen: Mesud Ata

Faili meçhuller, yakılan köyler, bombalanan gazeteler, öldürülen gazeteciler, suikastler, işkenceler, ayaklanmalar... 90'larda televizyon ekranlarında şov devam ederken özellikle ülkenin doğu'su başta olmak "arka sokaklar" alevlerle ve kanla boğuşuyordu. Hala pek çok insanın o dönemlerde yaşananlara inanmakta güçlük çektiği, bugün de derinlerde hissetmeye devam ettiğimiz 90'ların karanlığını kısaca hatırlayalım...

Zorunlu Göç (1990 - 2000)

• PKK'ye sağladıkları düşünülen destek ve lojistiği ortadan kaldırarak "asayişi sağlama gayesi güden zorunlu göçle köyleri boşaltılan Kürtler yersiz-yurtsuz bırakıldı.

• Kendi imkânlarıyla yeni hayatlar kurmak durumunda bırakılan köylüler başta İstanbul, Mersin, Adana veya köylerinin bağlı olduğu kentlerin merkezlerine yerleştiler.

• Ordu ve PKK arasındaki savaş sırasında yaklaşık 5 bine yakın köy ve mezra boşaltılıp ve tahrip edildi.

• Zorunlu göçe tabi tutulan Kürtlerin sayısı ise 3 milyon civarında.

• Tarım ve hayvancılıkla geçimini sağlayan ancak kentlerde işçileşen mağdurlar, düşük ücretlere ve güvencesiz çalışma şartlarına mahkum edildi.

• Çatışmalı süreç içinde hala boşaltılan köy sayısı net değil iken, resmi rakamlar bile ağır bir bilançoyu ortaya koymaya yetiyor. 1995 yılında verilen bir soru önergesine, İçişleri Bakanı'nın verdiği cevapta bölge genelinde 982 köy ve 1,674 mezranın boşaltıldığı, bu yerlerden toplam 49,593 aile ve 310 bin 921 kişinin göç ettiği ifade edildi.

• TİHV raporlarına göre boşaltılan yakılan köy-mezra sayısı en az 3 bin 500 civarında.

Terörle Mücadele Kanunu Kabul Edilmesi (12 Nisan, 1991)

• Kürt siyasal muhalefetinin 12 Eylül'ün ardından yükseldi, giderek toplumsallaştı.

• 1987'de OHAL Bölge Valiliği'nin kurulmasıyla 1982 Anayasası'nda zaten oldukça kısıtlı olan temel hak ve özgürlükler askıya alındı.

• "Terör" ve "terörizm" kavramlarının Türk Ceza Kanunu'na dâhil edildi. Muhafeletin terör ve terörizmle ilişkilendirilmek suretiyle bastırılması amaçlandı; kanun yürülüğe girdiği tarihten itibaren on binlerce mağdur yarattı.

Vedat Aydın Cinayeti (Temmuz 1991)

• İHD Genel Kurulu'nda Kürtçe konuşma yapan İHD üyesi Vedat Aydın tutuklandı.

• İfadesini Kürtçe vermekte ısrar etmesi üzerine hakim, "bilinmeyen bir dilde" verilen ifadeyi anlamadığını belirterek Aydın'ın beraatine karar verdi.

• Aydın kısa süre sonra kaçırıldı, işkence gördü ve öldürüldü. Diyarbakır'da düzenlenen cenaze töreni kitlesel protestoya dönüştü.

• Güvenlik güçlerinin topluluğa ateş açması sonucunda resmi rakamlara göre 3, (dönemin Diyarbakır İstihbarat Şube Müdürü olan Hanefi Avcı'ya göre 23) kişi öldürüldü.

Kulp Katliamı (24 Aralık, 1991)

• Bingöl'de yaşanan çatışmada yaşamını yitiren 3 PKK gerillasının cenazeleri, aileleri tarafından Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde defnedilmek istendi.

• Güvenlik güçleri, cenaze konvoyunun ilçeye girişine izin vermedi ve bölgeye askeri yığınak yaptı.

• Kalabalığın köprüyü geçmek için yürüyüşe geçmesinin ardından ateş açıldı. Kalabalıktan 7 kişi öldürüldü, 2 kişi yaralandı.

Musa Anter Suikastı (20 Eylül, 1992)

• Kürt yazar Musa Anter 20 Eylül 1992'de Kültür-Sanat Festivali'ne katılmak için geldiği Diyarbakır'ın Seyrantepe ilçesinde silahlı saldırıya uğrayarak yaşamını yitirdi.

• Beraberindeki, yazar Orhan Miroğlu suikasttan yaralı olarak kurtuldu

• Yaşamı boyunca Kürt sorunuyla ilgili çalışmalar yapan Anter, 1959 yılında açılan "49'lar Davası"yla ilk defa cezaevine girmiş ve idamla yargılanmıştır. Daha sonra 1967'de sürgüne gönderilmiş, 12 Mart ve 12 Eylül dönemlerinde yeniden cezaevine girmiştir.

Kulp/Narin Oteli Olayları (2 Ekim, 1992)

• Kulp halkının üzerine güvenlik güçleri tarafından açılan ateş sonucunda 7 kişinin ölümünün üzerinden henüz bir yıl geçmemişken ordu ve PKK arasında çıkan çatışmada üç askerin yaşamını yitirmesiyle, Kulp ilçe merkezi asker tarafından yeniden abluka altına alındı.

• Sokağa çıkma yasağı ilan edilen ilçeye giriş çıkışlar yasaklandıve telefon hatları kesildi. Birçok ev ve işyerinin tahrip edildiği bu ablukada Narin Oteli silahlarla tarandı ve yakıdı.

• Abluka altına alınan kentte halk günlerce yiyecek sıkıntısı çekti.

OHAL ve İlk Çözüm Denemesi (1993)

• Kürtlerin yoğun olduğu iller OHAL Kanunları ve militer-paramiliter güçlerce abluka altına alınsa da çatışmalar dindirilemedi.

• Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın silahsız çözüm yönünde attığı ilk adımların sonucunda 20 Mart 1993'te PKK'nin ateşkes ilan etti.

• Bir ay sonra gelen Özal'ın ölüm haberi; ordunun, örgüte karşı operasyonlara ve köy boşaltmaları sonrasında PKK'nın Elazığ-Bingöl karayolunda görev yerlerine sevk edilen 33 askerlerin alıkoymasıyla ilk çözüm ihtimali ortadan kalkmış oldu.

Uğur Mumcu Suikastı (24 Ocak, 1993)

• Yaptığı araştırmalar sebebiyle tehditlere maruz kalan ve polis koruması altında yaşayan gazeteci Uğur Mumcu, 24 Ocak 1993'de Ankara'daki evinin önündeki arabasına yerleştirilen bombanın patlaması sonucu yaşamını yitirdi.

• DGM Savcısı Ülkü Coşkun, -polis korumasına varken- gerçekleştirilen bu suikastin soruşturmasıyla ilgilenmedi; savcı hakkında, "devlet sırrı" bahane edilerek, herhangi bir ceza verilmedi.

Sivas Katliamı (2 Temmuz, 1993)

• Sivas'ta düzenlenen Pir Sultan Abdal Şenlikleri'nde çıkan olaylar üzerine etkinliklere katılmak için şehre gelen sanatçı ve yazarlardan 33'ü güvenlik gerekçesiyle sığındıkları Madımak Oteli'nin yakılması sonucu yaşamını yitirdi.

Başbağlar Katliamı (5 Temmuz, 1993)

• Erzincan'ın Kemaliye ilçesine bağlı Başbağlar köyü, silahlı bir grup tarafından basıldı.

• Devlet, 33 kişinin hayatını kaybettiği bu katliamın sorumlusunun PKK olduğunu açıkladı. Katliamla ilgili yargılanan 20 kişiden 18'i için Yargıtay beraat kararı verirken, polis ve jandarmanın aldığı ifadeleri geçersiz sayıldı.

Lice Katliamı (22 Ekim, 1993)

• Lice Jandarma Karakolu'na PKK gerillalarının saldırı düzenlediği bilgisi üzerine helikopterle Lice'ye giden Tuğgeneral Bahtiyar Aydın, bölük komutanlığının bahçesine indikten sonra açılan keskin nişancı ateşi sonucu yaşamını yitirdi.

• Aydın'ın ölümünden PKK'nin sorumlu olduğu açıklansa da örgüt Aydın Suikastı'nı hiçbir zaman üstlenmedi.

• Aydın'ın ölümünün ardından dört gün boyunca giriş-çıkışların yasaklandığı Lice ilçesinde büyük bir katliam yaşanmıştır. Tarihe "Lice'nin Yakılması" olayı olarak geçen katliamda toplam 20 kişi hayatını kaybetmiştir.

Kuşkonar ve Koçağılı Köylerinin Bombalanması (26 Nisan, 1994)

• PKK'ye karşı askeri operasyonların yoğunlaştığı bir dönemde, Şırnak'ın Cudi Dağı eteklerindeki Kuşkonar ve Koçağılı Köyleri bombalandı.

• İki uçak ve bir helikopter tarafından gerçekleştirilen bombalamada 38 köylü yaşamını yitirirken 13 köylü yaralandı, hayatta kalan köylüler bombalamanın ardından göç etmek zorunda kaldı.

Gazi Mahallesi Olayları (12 Mart, 1995)

• İstanbul Gazi Mahallesi'nde, çoğunlukla Alevilerin gittiği üç kahvehane otomatik silahlarla tarandı.

• Kahvehanelerden birinde bulunan Alevi dedelerinden Halil Kaya öldü ve 20 kişi yaralandı.

• Saldırının ardından sokaklara çıkan halk polisin olaya geç müdahalesini protesto etmek için karakola doğru yürüyüşe geçti. Polisin halkı dağıtmak için açtığı ateşle bir kişi öldü, birçok kişi de yaralandı.

• Ertesi gün halkın yine karakola yürümek istemesi üzerine çıkan çatışmalarda 15 kişi yaşamını yitirirken, çok sayıda kişi de yaralandı.

• Halkın tepkisinin şiddetle dindirilememesi üzerine, üç mahallede sokağa çıkma yasağı ilan edildi

• Mahalle halkı bir komite kurarak isteklerinin yerine getirilmemesi halinde eyleme devam edeceklerini açıkladı.

• Gazi Mahallesi'nde yaşananlar Ankara'ya da sıçradı. Saldırıyı ve sonrasındaki polis şiddetini protesto etmek için Kızılay'da toplanan kalabalıklara polisin saldırısı sonucu 36 kişi yaralandı.

• İlerleyen günlerde olaylar Ümraniye Mustafa Kemal Mahallesi'ne sıçradı. Buradaki protestocu grubu dağıtmak için polisin açtığı ateş sonucunda 20'den fazla kişi yarandı ve 4 kişi öldü.

Cumartesi Anneleri (27 Mayıs, 1995)

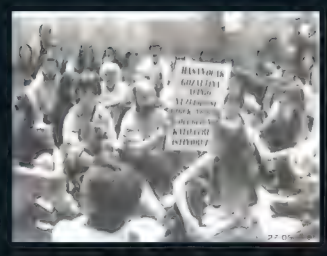

• 27 Mayıs 1995 Cumartesi günü saat 12.00'de kayıp yakınları ve insan hakları savunucularının gözaltındaki kayıpların son bulması ve kayıpların akıbetinin açıklanması talebiyle başlattıkları sivil itaatsizlik eylemi kısa sürede büyüdü.

• Emine Ocak'ın, oğlu Hasan Ocak'ın 21 Mart 1995'te gözaltında kaybedilmesi ve 55 gün sonra işkenceyle öldürülmüş bedeninin bulunmasının ardından başlayan bu eylemler, 1995-1999 yılları arasında her Cumartesi günü Galatasaray Lisesi'nin önünde devam etti.

• Cumartesi Anneleri'nin oturma eylemlerinin geniş destek bulmasına ve taleplerine karşı devletin ve polis şiddetinin giderek artması nedeniyle 200. Haftasında, 13 Mart 1999'da Cumartesi Anneleri eylemlerine son verdiklerini açıkladı.

• Eylemlere 10 yıl ara veren Cumartesi Anneleri, Ergenekon Davası'nın başlaması ile 2009 yılında yeniden bir araya gelmeye başlamışlardır.

• Büyük çoğunluğu 1990'lı yıllarda devlet eliyle işlenen insanlık suçlarının kurban gidenlerin yakınları, her hafta düzenledikleri sessiz oturma eylemleri ile devleti kanlı eylemleri ve karanlık ilişkileriyle hesaplaşmaya zorlamaya devam ediyor.

Manisalı Çocuklar Davası (1996)

• 26 Aralık 1995'te Manisa'da yapılan bir operasyonda, bir tren vagonuna "Paralı Eğitime Hayır" yazdıkları gerekçesiyle, 16 çocuk gözaltına alındı.

• Yaşları 14 ve 18 arasında değişen bu çocuklar, gözaltında tutuldukları 11 gün boyunca işkence gördü.

Gazeteci Metin Göktepe'nin Öldürülmesi (8 Ocak, 1996)

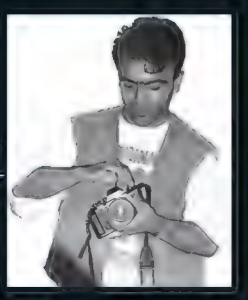

• Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe, haber yapmak için gittiği Alibeyköy'de polis tarafından gözaltına alınmasının ardından gördüğü işkence sonucu yaşamını yitirdi.

• Cansız bedeni, Eyüp Kapalı Spor Salonu'nun büfesinin yanında bulundu.

Güçlükonak Katliamı (15 Ocak, 1996)

• Siirt'in Güçlükonak ilçesinde 11 korucuyu taşıyan minibüs kurşunlandı ve yakıldı.

• Genelkurmay Başkanlığı tarafından katliamın PKK tarafından yapıldığı açıklansa da, Katliamdan 13 yıl sonra dönemin İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı Adnan Ekmen bir röportajında, "Vicdanen rahatsızım" diyerek katliamın sorumlusunun PKK değil, JİTEM olduğunu ifade etti.

Ahmet Taner Kışlalı Suikasti 21 Ekim, 1999

• Ankara'daki evinden Ankara Üniversitesi'ne gitmek için çıkan Cumhuriyet Gazetesi'nde köşe yazarı, Prof. Ahmet Taner Kışlalı arabasının ön camına konulan bombanın patlaması sonucu yaşamını yitirmiştir.

• Laik-muhafazakâr kamplaşmasının doruğa çıktığı 28 Şubat döneminde yazdığı köşe yazılarıyla öne çıkmıştı. İslami yayın organlarının tepkisini çeken yazılarının ardından yaşanan bombalı suikast akıllara İslamcı örgütleri getirmişti.

(Kaynaklar: Failibelli.org / savaskarsitlari.org)

MANYAK

AŞK VE DEVRİM

"Yolun düşerse kıyıya bir gün
ve maviliklerini enginin
seyre dalarsan,
dalgalara göğüs germiş olanları
hatırla,
selamla, yüreğin sevgi dolu
çünkü onlar fırtınayla çarpıştılar
eşit olmayan savaşta
ve dipsizliğinde enginin yitip
gitmeden
sana liman gösterdiler uzakta..."

Çeviren: Mihri Belli

MÜTEHARRİK TARİHİ YOLCULUKLAR

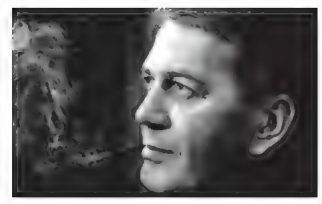

Ferhan Şensoy

Ardında gözü yaşlı ve uzun zaman nemli kadınlar bırakarak daldan dala konan, ağustos böceği herifler vardır ya; Şıpyaptı Bey bunun en belirgin örneklerinden biriydi. Yeni karşılaştığı bir kadınla muhabbete girebilmek için;

-Bu dansı bana lütfeder misiniz?

ya da;

-Brahms'ı sever misiniz?

daha salakçası;

-Size bir içki ısmarlayabilir miyim?

en geri zekalısı;

-Akrep burcu musunuz?

gibisinden amatör zampara yöntemlerini kullanmazdı.

-Reenkarnasyona inanır mısınız?

diye yaklaşıyor kadına... Ve kadın ne yanıt verirse versin;

-Siz Kleopatra'yken, ben emir erinizdim...

biçiminde dalış yapıyor konuya. Kadın neye uğradığını algılayamadan konunun uzmanı bir dalgıç olarak anahtar cümleyi döküyor ortalığa;

-Sabaha kadar kapınızdan ayrılmamı istemezdiniz. Asıl görevim uyumadan önce size uzun uzun masaj yapmaktı. Üç yüz kişinin içinden seçmiştiniz beni. Antonius beni çok kıskanırdı...

İster istemez duralıyor kadın. Reenkarnasyona inanmasa bile, kendisini dolaylı da olsa Kleopatra'ya benzeten bir erkekle karşı karşıyadır. Masal bile olsa, bir kadın için etkileyici... Hangi kadın hoşlanmaz Kleopatra yerine koyulmaktan?

-Bu bizim üçüncü karşılaşmamız! Daha sonraları ben Abdülaziz'ken siz İstanbul'un en güzel kadınlarından biriydiniz. Say say bitmez cariyem, haremimde birbirinden güzel kızlar varken, ben size aşık olmuştum. Siz Ermeni olduğunuz için ulema saraya alınmanıza, sizinle evlenme isteğime karşı çıktı. Müslüman olsun dediler. Siz bunu reddettiniz. Saygı duydum. Kimse durup dururken din değiştirmez; değiştirsen ne fark ederi bilmediği için... Ulemaya inat, size Pera'da bir saray yaptırdım. Şu an İstiklal Caddesi'nde Atlas Sineması ve Küçük Sahne'nin bulunduğu bina. Faytonla girerdim kapısından; şimdiki Atlas Pasajı ahırımdı. Gürül gürül şömineler yanardı her katta. Kalbim şöminelerde yanan odunlardan daha alevli, size koşardım. Saraydakiler sultan, siz gönlümün sultanıydınız. Onların hiçbirini sevmedim. Gece atlardım faytona, istikamet Pera! Atlar da çok şaşardı bu işe... Şömine başında sizinle geçerdi geceler... Üstelik size bu sarayı, Osmanlı ciddi bir sıkıntı içindeyken, o zamanki ismi Düyun-u Umumiye olan, şimdisel adıyla IMF'den borç alarak yaptırmıştım... Kimi paşalar karşı çıktılar.

-Siktirin gidin darbeciler! diye kovaladım onları saraydan... Fakat tabii, siz bunları hatırlayamazsınız...

diyerek şair, müzisyen, marangoz bir padişah tavrıyla, usulca elini öpüyor kadının. Kökeninin Ermeni olup olmadığı konusunda kafası allak bullak olmuş, beyni soru işaretleriyle dolmuş Kleopatra Hanım'ın dudakları öpüşmeye teşne titreşimlere geçiyor.

Ortasından açılmış kocaman eski bir tarih kitabıdır yatağı, solgun sayfaları çarşaftır yatağa, uzun sevişmeler yaşanır, minyatürlerle süslü nevresimin altında, gözüne gözlük çizilmiş padişah resimlerinin üstünde. Çok kalın, çok sayfalıdır kitap. Eve getirdiği her kadına yeni bir sayfa açardı Şıpyaptı Bey;

-Buyrun şöyle Mona Lisa'lı sayfaya uzanın Mona Lisa'dan güzel kadın!

ya da;

-Şuraya, Marie-Antoinette'in yanına yatınız; Marie-Antoinette de kına yaksın sultanım!

Yattığı kadınların sayısını bilmez, bu konuda çetele tutmaz, eski prensesleri, kraliçeleri tekrar aramaz, tarihin derinliklerinde yeni yolculuklara yelken açardı. Sadece kocaman eski tarih kitabı yatak hatırlardı her şeyi; her sayfası ayrı anılarla dolu, kimi zaman aralarında hışırtı biçiminde dedikodu yapardı sayfalar;

-Ah, dilimiz olsa da konuşsak!

diye iç geçirirlerdi.

Şıpyaptı Bey kış aylarında Rusya tarihini tercih ederdi.

-Üşüyorum!

diyen kadınlara;

-Kış erkeği derler bana! Çok üşüyen kadınları çok acayip ısıtırım... Good for winter! Ben Rus çarıyken, siz Büyük Katherina'ydınız.

masalıyla yanaşıyor, çırılçıplak kazaskayla son buluyordu gece Şıpyaptı Bey'in kocaman bir tarih kitabı biçimindeki yatağında.

-Manyak mısın sen?

diyerek onu savuşturmak isteyen kadınlar karşısında, derhal Kuantum fiziğine yatay geçiş yapardı:

-Kuantum fiziğiyle ilgileniyor musunuz?

-Hayır... O ne ayol?

-Uzay dediğimiz boşlukta evrenimizden başka evrenler de var; biliyorsunuz.

-Hayır bilmiyorum.

-Sizin bilmemenize rağmen var! Siz bu evrendeki minicik dünyada yaşarken başka bir evrende, başka bir siz var. Farklı bir zaman diliminde yaşıyor o; sizden çok farklı bir biçimde, belki bir kertenkele, belki 3020 yılında, belki 1789'da Fransız devriminin göbeğinde, ondan size bir güç ışınlanıyor, bir sinyal bu!

Şıpyaptı Bey'le hiçbir diyaloğa girmeyi düşünmeyen kadın sersemce ilgileniyor Kuantum fiziğiyle;

-Nasıl yani?

-Uzayda başka sizler de var! Onların gücüyle sizin gücünüz birleştiğinde, siz süper bir güce ulaşıyorsunuz... Şu an olduğunuz gibi...

-Hiçbir şey anlamadım.

demesine rağmen, kafasını bulandıran ve tüm bunları bilen adama ilgi duymaya başlıyor içkisi yenilenen kadın.

-Siz kozmik olarak tüm evrendesiniz. Ölümsüzsünüz! Buyrun, bize gidelim, ayıptır söylemesi, birbirinden uzun teleskoplarımla size bunu mum ışığında kanıtlayayım!

diye pis bir kahkaha atıyor Şıpyaptı Bey. Hiç de pis gelmiyor bu kahkaha, uzayda kendine yer bulmaya çabalayan kadına.

-Sırtüstü uzanmış, yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken, o yıldızların içinden bir tanesi size göz kırpmıyor mu?

-Evet, kırpıyor.

diyor esrimiş kadın.

-O yıldız benim işte!

diyerek müjdeyi veriyor ona Şıpyaptı Bey; koluna giriyor kadının ve kozmik evine ötürüyor onu. Gayet kozmik geçiyor gece; Abdülaziz'siz, Abdülmecid'siz. Sabahleyin;

-Güle güle, ben sizi cepten ararım şeklinde kapanıyor konu.

Bir bahar gecesi, duş, traş, losyon teferruatını tamam edip ava çıktı Şıpyaptı Bey. Sık gittiği barlardan birine iniş yaptı. Bar sakindi. Barda yalnız oturan, ağzına muntazam aralıklarla leblebi atan, orta yaşlı hoş kadının yanına çöreklendi. Orta yaşlı kadınlar uzmanlık alanına giriyordu zaten. Genç kadınlar zordur, orta yaşı aşmışlar imkansızdır; kendilerince bu konuyu kapatmışlardır ve fakat geceleri bir kanguru tarafından ırzlarına geçildiği gibi nemli düşler görürler, ama kimseye anlatmazlar.

-Reenkarnasyona inanıyor musunuz?

diye girdi söze, orta yaşlı kadınlar uzmanı.

-Neye?

dedi, suratı anlamazlıklarla bezeli kadın. Ağzına attığı leblebi, peşi sıra gelen leblebiye;

-Salak herif!

derken çiğnendi, indi kadının midesine. Peşi sıra gelenle, çok parçaya ayrılmış olarak midede buluştular;

-Bu herif bu karıyı hayatta götüremez!

dedi, peşi sıra gelen leblebinin leb kısmı.

Orta yaşlı kadınlar uzmanı, leblebilerin yorumundan habersiz sürdürdü saldırısını;

-Reenkarnasyon! Öldükten sonra başka biçimde dünyaya yeniden gelmek; çok yıllar sonra, yüz yıllar sonra... Siz şu an tabii hatırlamayacaksınız ama, siz Cahide Sonku iken bendeniz haddim olmayarak Cahit Irgat'tım!

-Ne diyorsun sen be? Cahit kim? Cahide kim? Mücahit misin, nesin?

deyip başını başka yöne çevirerek ilişki kesti kadın. Bozum olan Şıpyaptı Bey, Kuantum fiziği konusuna yatay geçiş yapmayı denedi;

-Bütün varlıklar, Cahit, Cahide, Mücahit hepimiz eşzamanlı olarak başka boyutlarda varız... Paralel evrenlerin tam sayısı bilinmiyor; bizimkisi onlardan sadece biri, belki de en küçüğü...

derken, kadın derleyip, toparlayıp yumak ettiği bir sinirle;

-Defol git başımdan!

dedi.

Bir garip suskunluk kolgezdi barda. Barmen nemli bezle sildi bar tezgahının üstünde sis biçim yoğunlaşan suskunluğu. Nemli beze bulaştı sessizlik, nemli bezin dili tutuldu. İlk kez böyle bir durumla karşılaşıyordu Şıpyaptı Bey. Ne yapmalı, diye düşündü Leninist açıdan. Rusya'daki komünist devrimden söze girip, Troçki'ye, oradan işi Büyükada'ya bağlamak eğilimiyle topa girdi;

-Troçki bir gün Büyükada iskelesinden faytona biniyor. Faytoncu da komünist, fakat Rusça bilmiyor... Gayet Türkçe gülümseyerek, "Ben senden daha komünist! Ben senden çok komünist Troçki ağbi.."diyor, el, kol ve beden dili takviyesiyle. Çat pat Türkçe öğrenmiş Troçki algılıyor konuyu, gülerek soruyla yanıtlıyor: "Stalin gibi mi?" Hiçbir bok anlamıyor en komünist faytoncu. Faytonun iki atı birden kişniyorlar kahkaha mahiyetinde, suzinak makamından.

Dan diye kesti sözünü kadın;

-Sen beni becermek mi istiyorsun?

Kalakaldı Şıpyaptı Bey ve fakat fırsatı kaçırmamak için hemen yanıtladı;

-Lütfederseniz, elbette. Sizi kim istemez?

diye sırıttı. Kadının;

-Senin kuşun hala ötüyor mu?

sorusu tokat gibi patladı suratında. Sanki çok acıdığını hissettiği yanağına gitti eli. Yanakta bir acıma yoktu. Yanak elle müdahaleye çok şaştı.

-Ben yanak, malsahibi dalyanak!

diye düşündü, ama çıtını çıkarmadı, al renginden mora dönen yanak.

O gece evine yalnız döndü, şıp yapmaya başlayalı aradan ne kadar yıl geçtiğini unutmuş adam.

-Viagra'yı çok erken aldı. "Biz n'olucaz şimdi?" diye seslendi penis, testise. Testis yumulup kuantum bir uykuya göçtü. Düşünde kim bilir kimleri gördü.

KAYNAK: Hikaye, yazarın "Seçme Sapan Şeyler" adlı kitabından iktibas edilmiştir.
Sayfa Editörü: Füsun Hamzaoğlu
İllüstrasyon: Sinan Arık
Sayfa Tasarımı: Atiye Yaprak

ÖNCE GÜVENLİK

UZAY ÇÖPÜ

KONU : UÇUŞ GÜVENLİĞİ

NURİ ÇETİN

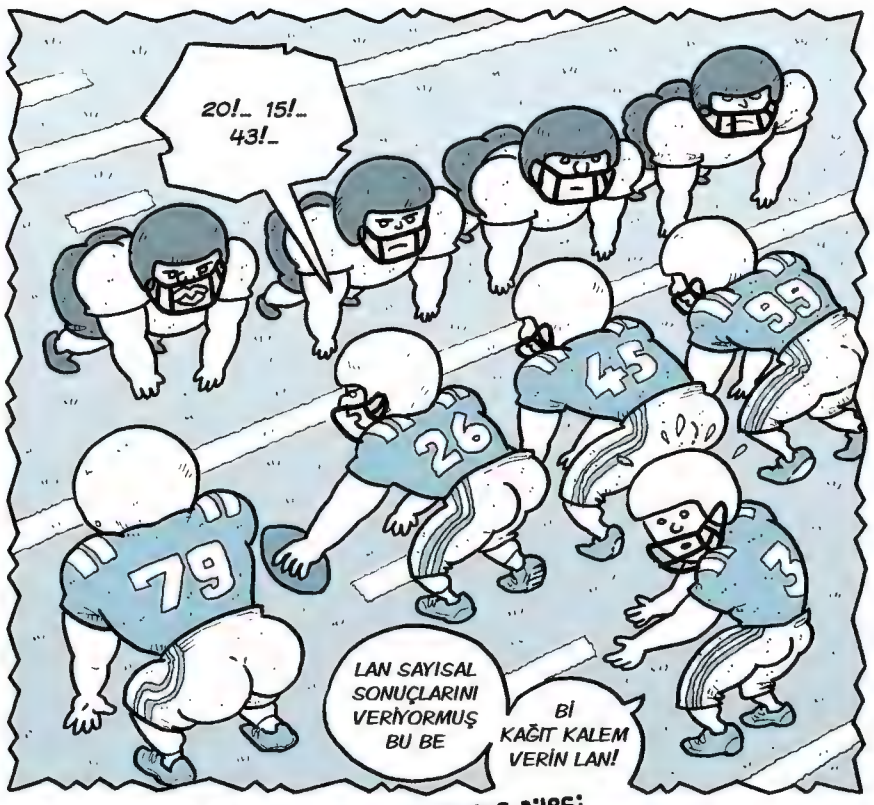

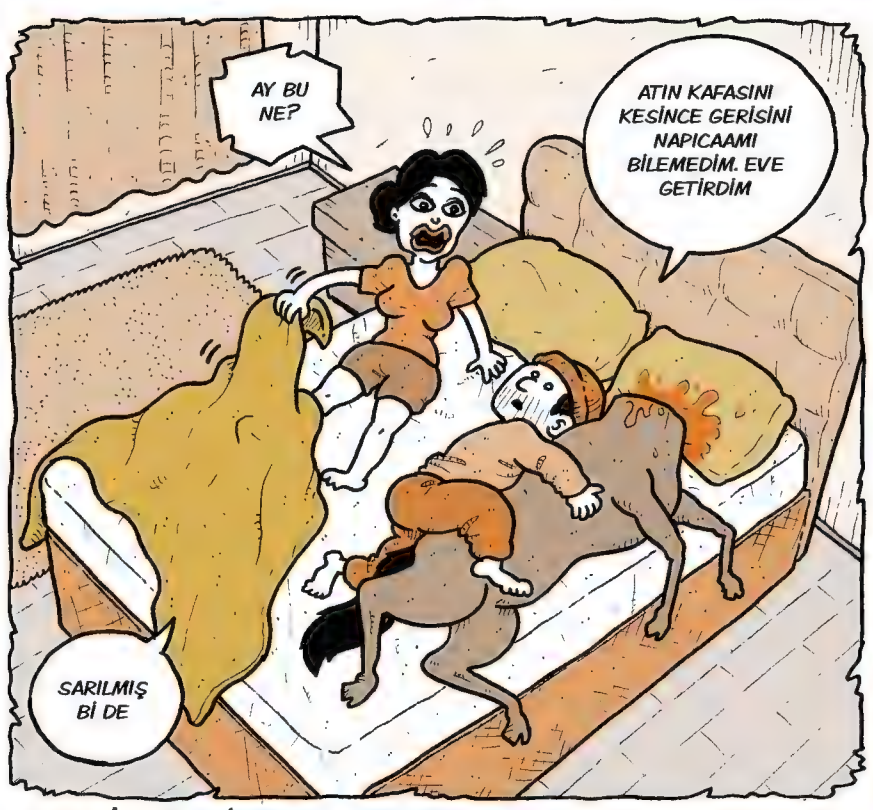

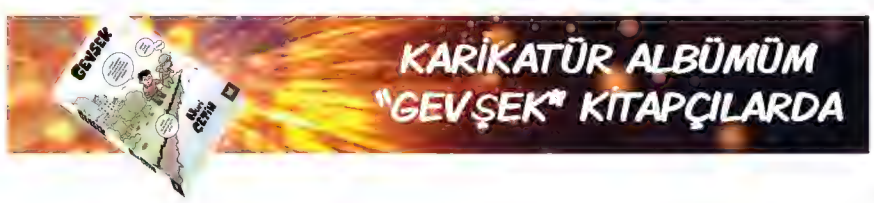

nuricetin@yahoo.com

KONULU GEYİK

ATİLLA ATALAY

DAYYAK

• Bi kere dayak dediğin ataların iddiasına göre "cennetten çıkma..." Ayrıyetten ise "bağzı kimselerin vurduğu yerde gül biter" diyor, aynı çevreler. Yine tarih göstermiştir ki; kızını dövmeyen, dizini dövmekle sonuçlanacak bir sürecin illa ki içinde oluyor.

Özetle; dayak, kötek bizim geleneklerimize nüfuz etmiş bir hadise kardeşlerim.

• İlk yediğim dayağı hatırlayamadım. Ama en son, on onbeş yıl kadar önce yoğun kar yağışı altında, Akşemsettin Viyadüğü'nde temiz bir zopanın öncülü el hareketlerine maruz kalmıştım.

Yoğun tipi nedeniyle yirmi araç filan birbirimize girmiştik. Araç sahipleri toplaşmış, çekici, ambulans vb. beklerken tipinin içinden iki trafik polisi belirdi. Bir tanesi üzerime aniden hamle ederken, "Sen misin lan o, ne gonuşuyon lan sen, olm kimsin lan sen?" diye bağırmaya başladı. Sonra yanındaki polis, "Dur Nazif, dur. o değil..." dedi. Neyse işte, döğülmesi gereken şahsın ben olmadığım anlaşıldı, yırttım. Kazaya karışanlardan biri o tipide ters turs konuşup trafik polisini kızdırmış, o da gidip Nazif Amir'ine söylemiş. Amir o gazla geldiğinde kalabalıkta niyeyse beni gözüne kestirmişmiş. Ama işte rabbim yardım etti, kurtuldu kardeşiniz. Yoksa Cibali Karakolu'nun viyadük versiyonunda yiyodum zopayı.

• Yazının başındayken yazıyım da sonra yer kalmayabilir: Betonu sev, çimentoyu muhafaza et, sincabı döğ, kardeşlerim. Döğ onu, döğ!

• Fin fiskesi, Alman tekmesi, Polonya cırmaklaması, Birleşik Krallık ıstırığı, Bulgar kafası diye bişey var mı bilmiyorum, ama "Osmanlı Tokadı" diye bir realite var. "Ottoman Slap" Wikipedi'de bile izah edilmiş. Öyle herkesin atabileceği bir şamar da değil üstelik. Meraklısı okusun, uzun bir eğitim süreci var.

• Kadim dostum Şükrü Yavuz Bey'in eski bir "Kabadayı" nın teorisinden naklettiğine göre: Bir erkek, hayatında üç kez, adam akıllı, eşek sudan gelinceye kadar dayak yermiş. Okul ve askerliktekileri saymıyoruz tabii. Burada söz konusu olan terbiye maksadıyla, "vurulan yerde gül biter" cinsinden savrulan tokat ve tekmeler değil. Şööle kafa göz patlatan türden dayak...

İlki, ergenlik zamanlarında. Hani şöyle oğlanın sesi çatallanıp, burnu yassılaşıp, sakala bıyığa karışmaya başladığında... Hiç el yumruğu yemediğinden, kendi yumruğunu değirmen taşı sanıp, yok yere sağa sola horozlanan delikanlı, illa ki, bir "el yumruğu" yiyip otururmuş aşşağı. Bu böyle yirmili otuzlu yaşlara kadar sürer, artık iş güç sahibi olan adamımız, belindeki silahına, ekipten tanıdıklarına, ilişkilerine, akrabalarına felan güvenip "Bana bu alemlerde bişey olmaz, sırtım yere gelmez" havalarına girmeye başlarmış. Tam da bu sıralarda, ters birine çatıp yine fena halde dayak yiyip otururmuş aşşağıya... Derken yıllar yılları kovalar, artık yaşlanan adamımız, yaşına hürmet gösterileceği sanrısına kapılıp, "Eh artık bu yaştan sonra kimse bana bişey yapmaz " havalarına girermiş. Ak saçlarının ardına sığınıp, olur olmaz konuşmaya, ağzına geleni söyleyip, ona buna kılçık atmaya başlarmış. Taa ki, yine ters bir adam çıkıp da kendisine "Yettin artık sen dayı, bi sus be" diyerek yumruğu patlatıncaya kadar...

Esasen "Feodal süreçte Türk erkeğinin dayak yiyim evrelerine genel bakış" felan gibi ciddi bir adla gerçekten incelenmesi gereken bu konuyu sizlere üçüncü ağızdan aktarıyorum. Söylediğim gibi, bu tezin sahibi araştırmacı bir mafya babası. Bana, bir karikatür yüzünden hapse düşen arkadaşım Şükrü anlatmıştı. Kendisi o sıralarda "karikatür çizmenin cezasını" söz konusu araştırmacı mafya babasıyla aynı cezaevinde çekiyordu. Zaten "Azgelişmişlik sürecinde bir mizahçının başına gelenlere genel bakış" hepsinden daha acıklı bir serüvendir ama şimdi konumuz bu değil.

• Teleskop, frigofrik kargoyla aşure yolama, Sophia Loren'e benzeme, kedi çiftleşmesi, türbe hazretleri mübarek evliyadan park yeri dileğinde bulunma, Pavarotti, çekiç atma, rüyada Leonardo Di Caprio görme, beyaz balina... Saydıklarım Sıdıka öykülerindeki dayak yeme sebeplerinden ilk aklıma gelenler.

• Elbette "Türk şoförü en asil duygunun insanıdır." Ancak dayak olaylarının içinde en tüyler ürperticileri, niyeyse temiz esnafın bu en asil üyelerinden bazılarının karıştığı olaylardır. Ekmeğinin peşinde direksiyon sallayan kimseleri tenzih etme vazifemi de yerine getirdikten sonra bir şöfor kardeşten dinlediğim anıyı naklediyorum:

"Bizim duraktan bi arkadaş... Melek gibi, bir görsen kıyamazsın... Namazında, niyazında, ekmeğinin peşinde, tertemiz bir çocuk... Yol yüzünden minibüsçüyle kapışmışlar, minibüsçü inip fena dövmüş bunu, levyeyle kafasına kafasına girişmiş. Hani, bazen oluyo öyle iki tane vurmazsan rahat edemiyosun. Ama kardeşim bırakmamış minibüsçü. Bizim çocuk 'Tamam abi suç bende, kusuruma bakma' demiş ama dinlememiş minibüsçü, vur Allah vur... Yolcular filan araya girip zor almışlar elinden. Neyse işte, biz bi kurnazlık düşündük buna ama şeytanın aklına gelmez. Gidip, minibüsün durağını filan öğrendik, sonra olayı soğumaya bıraktık. Bıraktık ki yaptığı ibneliği hepten unutsun lavuk. Bak dinle bak, plana bak. Aradan epey bi zaman geçti, bi kaç kişi gittik bunun çalıştığı minibüs durağına. Hemşerim, dedik Çorlu'da düğün var, biz bi minibüs kiralamak istiyoruz... Parayı da yüksek tuttuk, hemen atladı bu... El sıkıştık, gün kararlaştırdık. Bu bilmiyo tabii başına gelicekleri. Sonra duraktaki tüm taksiciler toplanıp düğüne gidiyomuşuz gibi doluştuk bunun minibüse... Vurduk Tem Yolu üzerinden gidiyoruz... Silivri'yi geçince ay çiçek tarlalarının orda, "sen şöyle bir kenara çek bakalım hemşerim" dedik... Bi indirdik bunu, sen misin bizim çocuğu döven, aldık ortamıza, neren yer neren yemez, verdik sopayı."

• Yine ekmeğinin peşinde, "Koruma terörü" var bi de. Badigard, sekuriti, güvenlikçi vb. Bu arkadaşlardan birinin anlattığı "İstemezdim böyle olsun" adlı dayak çeşidini aktarıyorum şimdi:

"İstemezdim böyle olsun, elektrik kesildi numarası": Gece çalışan özel güvenlikçiler yapar. Bar, pavyon hesabı. Kıllık yapan şahsı pusuya çekersin, mekanda ışık kesilir aniden, karambolde şahıs kimin vurduğunu göremez... Ağız burun dümdüz, elektrik gelir. Kim vurdu kaçtı belli değil. Şahıs kimden şikayetçi olsun? Bu mu vurdu, bu mu vurdu? Yok. Ne mâlum seni bir mekancı sekuritisi deil de, aygına bastığın bir müşterinin yahut o esnada ordan geçmekte olan kişi ya da kişilerin dövmediği. Naapıcan, elektirik kesildi bööle oldu, istemezdim bööle olsun, ahaha..."

• Ben de, istemezdim böyle olsun. Okulda, askerde, yolda, ilişkide, yaşamın her yerinde şiddetin çaktırmadan onaylanıp kutsandığı, yol verildiği bir ülkede doğup büyümeye, en fenası çocuk yetiştirmeye uğraşmıyayım.

Demin bir erkeğin hayatında yediği üç ana dayağa ait teoriyi anlatmıştım. Sırası gelir mi bilmem, ben henüz o yaşlılıkta yenicek üçüncü dayağı yemedim. Ama eğer olanak varsa, Ali İsmail gibi gencecik insanların ilk dayakları yerine ben son

bir dost...

ERDOĞAN DAĞLAR

BÜYÜK ELEKTRİK KESİNTİSİNİN OLDUĞU GECEYDİ. KENTİN TAMAMI KARANLIĞA GÖMÜLMÜŞTÜ. IŞIKLAR YOKTU, TV YOKTU... İNTERNET, MÜZİK YOKTU. SULAR KESİK, KALORİFERLER YANMIYORDU. TELEFONLARIN ŞARZLARI BİLE BİTMİŞTİ. KİMSE NE OLDUĞUNU BİLMİYORDU.

ŞURDA BURDA SALDIRI VE PROVAKASYON SÖYLENTİLERİ DOLAŞIYORDU... AKŞAMDAN EVLERİNE ÇEKİLEN İNSANLAR AZ IŞIKLI, SOĞUK ODALARDA SESSİZ, TEDİRGİN BEKLEŞİYORLARDI...

SOKAKLAR KAPKARANLIK, BOMBOŞ VE ÇOK SESSİZDİ.

KORKMA.. KİMSE ŞÜPHELENMEZ BİZDEN ! KARANLIKTAN İSTİFADE HIRSIZ GİRİYO... YALNIZ YAŞAYAN KOCAKARIYI BOĞAZLIYO. .ÜÇ BEŞ EŞYA ALIP KAÇIYO FALAN FİLAN !.

İKİ GÜNDE KAPANIR OLAY. BİZ DE İŞİMİZE BAKARIZ ! HAYIR, BİN KERE SÖYLEDİM MORUĞA ! HALACIM, BAK SENİN DE ELİNE ÇOK GÜZEL PARA GEÇİCEK.. SAT ŞU SKTİMİN DAYRESİNİ !.YOK! İNAT ! HERKES RAZI,Bİ BU !..E,GÖR ŞİMDİ !

SANKİ BİZ AKRABASI DİİL DE DÜŞMANIYIZ !

SEN RAHAT OL, GİRİŞİ BEN HALLEDİCEM ŞÖYLE YAPARIZ..ELEKTRİKLER KESİK YA, MERAK ETTİK HALACIM ! Bİ İHTİYACIN FALAN HANİ !..

AYNEN... BİRAZ OTURURUZ SONRA TAK ! ÇAMAŞIR İPİYLE !.

POLİS !. HADİ YA.. ŞARZ BİTMİŞ !

BAK, DEDİM SANA. YATMAMIŞ. IŞIK VAR SALONDA

HANGİSİ.. İKİNCİ KAT DİİLMİYDİ ! HA..ŞU !

GIIRÇ

SAKIN KAPIYI AÇMA YEĞENİ!

BU BİNA KENTSEL DÖNÜŞÜM

ŞANGIR

İMDAAAT!
EVİMİ TAŞLIYOLAAR!
İMDAAAT!

PAT PAT PAT

ACELEYLE TAŞA SARILAN KAĞIT PENCEREYE ULAŞMADAN RÜZGARLA SAVRULDU. YİNE DE YAŞLI KADININ CANI BU SEFERLİK KURTULMUŞTU.

O GECE ELEKTRİKLER BİR GELDİ BİR GİTTİ. BEKLEMEKTEN SIKILAN İNSANLARIN ÇOĞU FİŞLERİ ÇEKİP, ELEKTRİK DÜĞMELERİNİ KAPATTILAR. UZUN ZAMANDAN BERİ İLK DEFA ERKENDEN YATIP UYUDULAR.

DİKKAT BUYUR! DUYGU SARI

twitter.com/dikkatbuyur

Sıcak Sıcık İroni Yaptım Yer misin?

Adana'da modern bir aşk masalı

Adana'da eş değiştirme (swinger) fantezisi yapan çiftlere baskın oldu; tutuklamalar, toplumsal yargılamalar ve belki ifşalar... Haberi okuyunca içimi dev dev hüzünler kapladı. Avamdan değil de sanatçı ve aydın kesimden bir yazar olduğum için (bu kısmı yazarken siyah çerçeveli

kalın kemik gözlüklerimi entelijans bir jestle düzelttim) olayın başka yönleri de aklıma geldi ve toplumsal olarak yargılanan, lanet okunan, Lut kavmi muamelesi gören bu nazenin insanların ruh dünyaları hakkında düşünceye daldım... Evet, eş değiştirmek toplumsal açıdan bir tabu olsa da işin iç yüzü acaba gerçekten öyle miydi?

Sorarım sana ey okur! Bir insan hangi motivasyonla o Adana sıcağında, sabah içilen şalgam suyunun, öğlen yenen şırdanın ve akşam hız kesmeden mideye indirilen Adana kebabın ardından seks yapacak ve yaptıracak kadar fedakar bir tutkuyla sevebilir eşini! Düşünsene sırf sevdiğin bir nebze mutlu olsun, hayata dair bir güzel anı için kalp defterine bir çentik daha atsın diye o asfalt eriten leş sıcakta, tıkış tıkış bir ortamda, kebap terleri ve kuyruk yağı kokuları arasında seks yapmak! Adeta Romeo & Jülyet azmi! Hele bir de anal sekse düşkün çiftler varsa... Tanrım bu nasıl bir sevdadır! O baharatlar içinde gerçekte seks değil, adeta bir acı seramonisi olan aktiviteyi basur falan dinlemeden eyleme dökmek, ancak mangal gibi sevdalı yüreklerin işidir be!

Adana'daki bu etkileyici toplu aşk hikayesi, öte yandan başka bir hüzün girdabına daha sürükledi beni... Evet belki ortada hayran olunası bir aşk hikayesi vardı ama heyhat! Ya diğerleri... Her büyük sevda masalında, aile büyükleri ve aşıklar karşı karşıya gelir, masum ve yürek burkan aşk hikayesi kanlı sonlarla biter bilirsin... Ah ne acı... Sevdalılarla empati kurmuştum ama ya aile büyükleri... Onların acısı ne olacaktı?

Vakti zamanında o eş değiştirme partisindeki çiftlerin düğününe katılan, gelecekten habersiz, emekli maaşlarından zar zor denkleştirip bir çeyrek altın takmak için belki de torununa vereceği harçlığı dahi kısan yaşlı teyze ve amcaların, haberi alınca yüreciklerinde oluşan burukluğu da hissettim. Düşünsene Ramiz amca ile Ayla teyzemin, belki de kefen paralarından artırıp yeni evli çiftlere destek olmak arzusuyla taktıkları çeyrekler, adeta orta sahada oyuncu değişikliği yapar gibi, "Şşş kalçası benli sen çık, uzun favorili sen gir"e kurban gidiyor... "Bir yastıkta kocayın" diye edilen dualar, "bir yastıkta tepeleme iki doggy"ye evriliyor... Bu zulüm değildir de nedir! Hasılı okur, aşıkların sevdası, tarih boyunca büyüklerin beddualarıyla çarpışır dururmuş... Swinger vesilesiyle bize bu modern Romeo & Jülyet masalını yaşatan şırdanlara selam ederim!

Anarşistliği sosyal hayatta yaşama kılavuzu

Sevgili okur, akademik bir düzeyde tanımlayacak olursak anarşizm, bireyin hayata karşı "ya afedersin ama çok da skimdeydi" demesi gibi bir şeydir. -Afedersin- TANRI YOK (haşa rabbül alemin), DEVLET YOK (ay nerden öğreniyosunuz böyle şeyleri) olarak özetlenen yanlış anarşizm anlayışı ise, bu ülkede anarşist bireylerin it, kopuk, müptezel, ayyaş, rastalı, dövmeli falan gibi yanlış şekillerde bilinmesine ve tanınmasına neden olmuştur. Bi kere ne demek tanrı yok? Mesela tanrı yoksa neden uçak türbülansa girdiğinde en katı ateyiz bile "Allahım n'olur yardım et" diye dua ediyor? Demek ki tanrı var. Sonra ne demek devlet yok? Ben maaşımın 4 katına tekabül eden vergiyi babamın oğluna mı ödüyorum, elbette devlet var.

Şimdi anarşizmin yanlış bilinen tezlerini hemencik çürüttüğüme göre, yerine kendi gerçekçi, ananeye, örfe, geleneğe uygun, devletin polisiyle-askeriyle herhangi bir derdi olmayan, içinde Allah korkusu, kalbinde Ehli Sünnet imanı olan, usturuplu anarşist algımı siz genç dimağlara zerk edebilirim. Zira ben genç arkadaşların bu anlattığım kalıplarda kalarak anarşist olmalarına hiç bir şey demiyorum, hatta benim de anarşist arkadaşlarım var ama hiçbiri sokakları yakıp yıkmıyor. Anarşizm aslında EMO olmak gibi bir şekilde, sığ ve dümdüz algılanırsa acayip karizmatik duran bir zihin-ruh durumu. Düşünsene; hem toplumsal kuralların tastamam karşısındasın, hem de ananı babanı üzecek büyük kaoslar yaratmadan, küçük kunilliklerle sıra dışı olabiliyorsun. Vallahi bence Kavak Yelleri gibi süper bir hayat. İşte genç anarşis-

tler için hazırladığım ve sayesinde sosyal hayatta kimsenin malına mülküne zarar vermeden, uslu uslu anarşistlik yapabileceğiniz birkaç örnek anarşist faaliyet:

❶ Her gördüğünüz bebeğe "ay ne şirin" diye saldırmayın

Evet sevgili okur, gerçekten zor bir maddeyle başladık... Çünkü bebekleri "Haaiiyyy ne jiji" diye Elfçe ile Yozgat şivesinin karışımı gibi saçma sapan bir dil kullanarak sevmek, toplumda çokça kabul gören ve aksine pek rastlanmayan bir davranış şeklidir. Ama madem biz anarşizm yoluna baş koyduk, bu da size verdiğim ilk salıktır: Bebekleri alışılmışın dışında, "N'aber lan şerefsiz, yine mi bokladın lan it suyu, senin ben adının anlamını hoplatayım ulan Berksu" falan gibi radikal ve pasif-agresif bir şekilde sevin. Böylece hem bu bebelerin toy dimağlarında kendinizi farklılaştırarak kahramanlaşacak hem de ebeveynlerin yüzlerinde "bu nasıl bir toplumsal kopuk" algısı yaratarak, hedeflediğiniz serkeş-serseri anarşist algıyı oluşturabileceksiniz.

❷ Sevgilinizle (o istese de) seks yapmayın

Etrafına bir bak sevgili okur... Ne kadar çok sevgili olan çift var değil mi (sen hariç ama üzülme zamanla o da olur) ve bu çiftlerin hepsi evlerinde olsun, arabada olsun, otoparkta olsun, terasta olsun, havuzda olsun, ofiste olsun... öhm neyse yani, buldukları her yerde seks adı verilen gayet sıradan, modası oldukça geçmiş gereksiz aktiviteyi yapmaktalar. Bana söyler misin lütfen, dünyanın en sıradan faaliyeti olan seksi uygulamaya geçiren biri nasıl anarşist olabilir? Böyle düz biri nasıl olur da beklenen o üstün devrimin pimini çekebilir? Sevgilinizle, o sizle sevişmek istese bile sevişmeyin; hatta öpüşmek bile istese yanağınızı şöyle "ımmhhh" yaparak çevirin, elinizin tersiyle de dudağını itin. Tanıdığınız tüm çiftler size gıptayla bakacak ve kendi ilişkilerinin sabit, durağan, zeker kokan itici aurasından tiksinip, sizin gerizekalıca ama bir duruşu olan kararlılığınızdan etkilenecektir.

❸ Evlenip çocuğunuz olsa bile (eşinizle) seks yapın

Bu madde, ancak bir önceki maddeyi başarabilen ve anarşizm yolunda hamken pişen bireylerin sergileyebilecekleri bir anarşist tavırdır; henüz anarşizme yeni başladıysanız lütfen bu maddeyi evde denemeyiniz. Bilindiği üzere evli ve çocuk sahibi olan insanlar seks yapmaz. Yapanı da kimse kendi grubuna, çevresine dahil etmez, sonuçta bu ekstrem ve marjinal hareket henüz toplumun hazır olmadığı bir anarşist boyut içerir. Hasılı sevgili okur, eline taş-sapan alıp sağda solda ATM kıracağına, çocuğu uyuttuktan sonra hanımla/beyle hakikaten aşk ve şehvet dolu bir seks yap; senden kral anarşist yok. Namın yürür.

❹ Kendinizden yaşça büyük insanlara zoraki saygı göstermeyi bırakın

İşte zorlu bir madde daha... Hepimiz biliyoruz ki, toplumsal öğretilmişlik gereği, yaşlı bir bireye sırf yaşı daha büyük diye saygı duymak gerekir. Bu gerzekçe kural nedeniyle DNA'sı çökelek peynirinden yapılmış insanlara bile "Tabii teyzecim, sen bilirsin amcacım, peki nenecim" ayağı yaparak sıradan, kabul gören süt çocuklarına dönüştü toplum. Bu toplumsal algıyı yıkmak ve sıra dışı, kural tanımaz bir entel serseri olmak için, otobüsteki yaşlılara yer vermeden evvela onları çeşitli testlere tabi tutun. Mesela çarpım tablosundan rastgele bir soru sorun, o yeri hak etmek için sadece yaşlı olmasının yetmediğini, dangalak bir insansa, hayatı boyunca 500T'de ayak üstünde gitmesi gerektiğini öğretin ona. Düşünmesi bile muhteşem, kendinizi şimdiden daha anarko-karizmatik hissediyorsunuz değil mi?

❺ İlk buluşmada gaz çıkarın

Toplumsal normlar ve adab-ı muaşeret kuralları gereği, ilk buluşmada müstakbel sevgilinin yanında gaz çıkartmak, asla kabul görmeyen bir davranış şeklidir. Hayır, sanki karşımızdaki kadın ya da erkek löp löp yiyip potur potur sçmıyormuş gibi, bizim de henüz "yabancı" sayılan bu kişinin karşısında münasip davranmamız beklenir. Fakat hocanız olarak siz yeni yetme genç anarşistlere sesleniyorum: Bu toplumsal safsata, sadece yıkılmak içindir! (Hem polis de bi şey yapmaz yani, sonuçta polise karşı gelmiyorsun) Yeni sevgilinizin yanında özgürce salın bombayı, hem belki karşınızda sizin gibi düşünen bir davadaş, bir yoldaş vardır, belli mi olur... Böylece adeta Bülent-Rahşan Ecevit gibi ömrünüzün son demine kadar bir arada mutlu mesut yaşarsınız.

Zira bu modern çağda, sevdiğinle bir ömür geçirmekten daha anarşist bir tavır yoktur.

Çizimler: Fikret Özdemir

Ben annemle her gün konuşuyorum, Berkin'in annesi her gün ağlıyor...

Röportaj: Kutlu Esendemir

Oradaki ağaç meselesi değildi sadece. 3. köprü de vardı, kentsel dönüşüm de, evleri ellerinden zorla alınıp şehir dışına, TOKİ evlerine sürülen insanlar da.

Gezi Direnişi'nde Polis'in Taksim'de alnından vurduğu Lobna Allamii, Direniş'in 2. yıldönümünde L-Manyak Dergisi'ne konuştu:

Bundan tam 2 yıl öncesi. 31 Mayıs 2013... Yer: Taksim Meydanı. Ve Gezi'deki ilk duvar yazılarından biri: "Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacak. Sil gözyaşlarını!"

Gezi Direnişi'nin ilk günü...

Gezi Direnişi'nin sembol isimlerinden biri olacak Lobna Allamii, işte o gün Taksim Meydanı'nda otururken polisin sıktığı gaz fişeğiyle kafasından vuruldu.

Suçu çok ağırdı: O, kendisiyle hemfikir olan milyonlar gibi, Gezi Parkı'nın Gezi Parkı olarak kalmasını istiyordu.

Allamii o günlerde üç kez üst üste beyin ameliyatı geçirip, komada hayata tutunmaya çabalarken, Lobna'nın da sızısını yüreklerine kazıyan binlerce insan Gezi Parkı'nda tutunmaya çalışıyordu.

Sonra peşpeşe ölümler yağdı: Ethem Sarısülük, Mehmet Ayvalıtaş, Abdullah Cömert, Medeni Yıldırım, Ali İsmail Korkmaz, Ahmet Atakan, Hasan Ferit Gedik... 15'inde bir fidan, Berkin Elvan...

Allamii, Gezi'nin bize bıraktığı en güzel çiçek oldu. Aylar süren tedavisinden sonra yeniden aramıza döndü.

Lobna, ODTÜ Felsefe Bölümü mezunu. 35 yaşında. Vurulduğu güne dek İstanbul'da Cihangir'de yaşıyordu. Şimdi ise yaşamını yurtdışında sürdürüyor.

Lobna, bir makalesinde, Gezi Direnişi'ne kadar olan geçmişini şöyle özetlemiş:

"Annem Rabha, Kudüs'te doğmuş. Annemin dedesi ve onun büyük dedesi de Kudüs'te doğmuş. Büyük büyük dedesi bir Çerkes olarak İstanbul'da doğmuş. Osmanlı, Çerkesler'i, "İyi ata biniyorlar" diye Kudüs'e göndermiş. Bu arada anneannem İstanbul'da doğmuş. Büyük büyük anneannem ile birlikte Kudüs'e gitmişler. Anneannemin annesi Kudüs'te ölmüş. Anneannem Kudüs'te kalmış ve sonra da dedem Nabeel ile evlenmiş.

İsrail kurulduğu zaman, annem Rabha 4 yaşındayken Filistin'den Ürdün'e kaçmış. Daha sonra annem beni ve kardeşimi daha iyi bir yaşam için Ürdün'den Türkiye'ye kaçırdı.

Yani vatandaşlık hep vardı...

Geçen gün Erdoğan, Gazze ile ilgili Avrupa'yı aramış. "Gazze'de olanları durdurmak için hemen çalışalım" demiş.

Peki!

İstanbul'da Taksim'de vurulan insan olan ben...

Çerkes, Filistin, Ürdün ve Türkiye olarak ben...

Beni polis Taksim'de vurdu!

Emri kim verdi?"

Gezi Direnişinin ikinci yıldönümünde, Taksim'de vurulan ve şu ana dek dava dosyasında tek bir ilerleme sağlanmayan Lobna Allamii, L-Manyak Dergisi'ne konuştu:

Senin sorduğun soruyu sana sorarak başlamak istiyorum: Seni polis Taksim Meydanı'nda vurdu. Seni vuran polise emri kim verdi?

Emri veren Erdoğan. Kendi ağzıyla söylediği gibi, "Polise talimatı ben verdim. İşgal kuvvetlerini mi izleyecektik" dedi. Bu noktadan sonra faili daha fazla aramaya gerek yok sanırım.

Peki o zaman hemen halini, hatrını soralım. İyileşme süreciniz nasıl gidiyor?

Çok daha iyiyim, ayaktayım. Hareket edebiliyorum. İlk önce konuşmaya, okumaya ve şimdi yavaş yavaş yazmaya da başladım. (Gülümsüyor.) Beni seven o kadar çok güzel insan var ki; onların sayesinde hayatta kaldığımı düşünüyorum. Bitmeyen baş ağrılarına rağmen bu güzel insanlar süreci kolaylaştırıyor.

Bir de epilepsi derdi çıkmış başınıza galiba?

Vurulduğum an görüntülerde de var: Ellerim titriyor. İşte hayatımın ilk epilepsi krizini de o an geçirmişim. Daha önce yoktu böyle bir şey. Bu yıl bir kriz daha geldi. O yüzden hayatımın sonuna kadar ilaç kullanmam ve dikkatli olmam lazım. Yeni yeni yasaklarım oldu...

Can Bonomo, sizin için kaleme aldığı şiirde, "Bul bizi, gül bizi güzel kardeşim" diyordu. Nasıl buldunuz, nasıl güldünüz bizi?

Can Bonomo'nun yazdığı şiiri, ancak 1.5 sene sonra okuyabiliyorum. Uyandım ya, sanırım hep birlikte güldük. (Gülümsüyor.)

Gezi Direnişi'nin 2. yıldönümü. Gezi, sizin için ne anlam ifade ediyor?

Gezi sürecinde hep beraber bir şeyler öğrendik sanırım. Kimi unuttu, kimi hatırlıyor. Bazıları da kafayı kırıp benim gibi kaçıyor. Herkese şunları söylüyorum artık: Yaz, oku, araştır, hemen kabul etme, hemen inkar etme, dünya yuvarlak. Neler oluyor, başka ülkelere bak, müzik, sanat, resim yap. Ses çıkar, sessiz durma. Sev ve daha çok sev. "Silaha, nükleere, köprüye hayır" de ve mutlaka oy kullan. Uyan Türkiye!

Bugün yine Gezi'de direniş olsa, atlar gider misiniz?

Ben günde 5- 6 tane ağrı kesici alıyorum. Hayatımın sonuna kadar epilepsi ile yaşayacağım. Bir kez daha buna benzer bir şey olursa annem dayanamaz. Beni duyan insanlara dışarıdan da ses verebilirim diye düşünüyorum. Bir de sanırım ben istesem de, doktorlar izin vermez artık...

2 yıl öncesine dönelim: Vurulmadan önce Facebook'ta son paylaştığın fotoğrafta Gezi Parkı'nda bir ağacın yanındaydın. 31 Mayıs'ta neden Taksim Meydanı'ndaydın?

Oradaki ağaç meselesi değildi sadece. 3. köprü de vardı, kentsel dönüşüm de, evleri ellerinden zorla alınıp şehir dışına, TOKİ evlerine sürülen insanlar da. Eee! Gezi Parkı da mahallemin parkıydı. Hepsi birleşince duramadım. Attım kendimi dışarı.

Küçük bir grup vardı Taksim'de ve polis saldırısı beklenmeyen bir andı değil mi?

Hiç yoktu öyle bir beklenti, anlamadım ne olduğunu...

Vurulduğun güne dair neler hatırlıyorsun?

O güne dair kolektif oluşturulmuş bir hafızam var artık. O gün çekilmiş video ve fotoğraflardan ibaret. Bunlar dışında maalesef hatırlamıyorum.

Gezi Direnişi'nin bu kadar büyüyeceğini ve Dünya'yı sarsacağını tahmin eder miydin?

Kimin aklına gelirdi ki? Ben gerçekleşeceğine çok inanmasam da en fazla parkı kurtarırız diye düşünüyordum.

Sen vurulduktan sonra, yüz binlerce insan "Diren Lobna" sloganlarını attı. Her yere, "Diren Lobna" yazıldı.

Ben bunları okuyabilmek için bir buçuk sene uğraştım. Okuduğumda yalnız olmadığımı görmek biraz klişe olacak belki ama tekrar hayata bağladı beni. Ben bir ay komadayken annem sürekli ağlamış. Ama şimdi annem daha iyi ama ölen çocukların... Herkes o kadar şanslı olamadı.

Siz, haftalar sonra uyandınız ve aramıza döndünüz, büyük sevincimiz oldunuz. Fakat Berkin Elvan uyanamadı, mateme döndük.

Bu durumu kader arkadaşlığı olarak görmüyorum. Göremem de zaten. Ben yaşıyorum, o öldü... Annemle konuşuyorum her gün. Ama Berkin'in annesi, o ağlıyor her gün.

Siz vurulduktan sonra, Gezi'de yaşananları, Sıraselviler, Cihangir Direnişleri'ni öğrendiğinizde nasıl bir duyguydu size kalan?

Gurur.

Ayağa kalktıktan sonra hiç Taksim'e, Gezi Parkı'na gittin mi?

Gittim. İçim acıdı. Hala inanamıyorum o kadar genç insanın ölmesine, açılan onca davaya, içeriye atılanlara, davalarda aylarca sürünen insanlara.

Arkadaşların, dostların, yoldaşların sen hastanede yaşam mücadelesi verirken, bir defterde sana bırakılan mesajları toplamışlardı.

Komadan uyandığımda o defteri getirmişlerdi. Okuyamadım, o kadar ağladım ki. O defteri iki senedir yanımdan hiç ayırmadım. Onlarca sayfası o günlerin anısına, odamın duvarında asılı şimdi.

Dava süreci hangi aşamada?

İki senedir açılan bir dava yok. Berkin'in davasında küçük de olsa bir ilerleme vardı. Ama onu da biliyorsunuz; savcısı artık yok...

Vurulma anınla ilgili görüntülere hala ulaşamadınız mı? Taksim Meydanı'nın dört bir yanı MOBESE kamera dolu...

Ulaşamadım.

Dönemin Başbakanı Tayyip Erdoğan hakkında suç duyurusunda bulundun mu?

Dokunulmazlığının kalkacağı günü heyecanla bekliyorum...

Bundan sonra hayatını nasıl planladın?

Yaşamaya çalışıyorum. Unuttuklarımı tekrar hatırlamak ve tekrar üretmeye başlamak; kısa vadeli planım bu.

Artık Türkiye'de yaşamak istemediğini ifade etmiştin. Hala aynı hissiyatta mısın? Dönmeyecek misin?

Erdoğan'ın olmadığı bir ülkeye dönerim. O kadar çok şey, o kadar çok insan var ki Türkiye'de sevdiğim...

Siyasal olarak Türkiye'ye baktığınızda nasıl bir gidişat görüyorsunuz?

Bir mercedesim yok ama umut fakirin ekmeği. (Gülümsüyor.)

"Her yer Taksim, Her yer direniş" mi?

Artık, "Her yer Türkiye, her yer direniş."

Bir de unutulmaz bir Gezi duvar yazısı vardı: "O göt gökten inecek" diye. Katılır mısın?

Bir gün inecek...

Ben günde 5- 6 tane ağrı kesici alıyorum. Hayatımın sonuna kadar epilepsi ile yaşayacağım.

BONOMO'DAN ŞİİR

Allami'nin vurulmasının ardından müzisyen Can Bonomo bir şiir yazmıştı. İşte o şiirden bir bölüm:

lobna'ya

işte böyle şimdi
hala burada sade
iç cebimizde sevdiklerimizin telefon numaraları
göğsümüzde kan grubumuz ve içimizde bir umut
ağaçlarımıza yakın sokaklarda
seni bekliyoruz en güzel kardeşim
geri geldiğinde
o ağaçların gölgesinde yeniden
karıncalar ve kuşlarla
onlar kadar özgür
sokak köpekleriyle barışık
ve en temiz havasında İstanbul'un
bul bizi!
gül bizi güzel kardeşim...

Can Bonomo

HAYATIMI YAZSAM KISA FİLM OLUR By Mister DO

DOĞAN PEHLEVAN

DOĞUM ÖNCESİ SANCISI BU OLSA GEREK HERALDE, ÇOK SIKILDIM...

Doğunca ilk iş bi güzel ağlıycam-yırtıcam ortalığı...

ASKERLİK GİBİYMİŞ YA BU BEBEKLİK, SÜRÜN BÜTÜN GÜN...

fırına girim bari.

SONUNDA ADIM ATMAK DA GÜZELMİŞ AMA. BİRAZ AÇİİM BAKİİM BACAKLAR!...

TAK TAK TUK TAK TUK

BAYAA BAYAA KOŞUYORUM ŞİMDİ DE... VAAYY!!

Dur, ben evden uzaklara doğru koşiim.!..

HER GÜN DAHA DA İYİYE GİDİYO HAYAT.!.. GÜN GELİYO UÇABİLİYO BİLE İNSAN.!..

HİÇ BİTMİYCEKMİŞ GİBİ BU GÜNLER... UÇTU UÇTU, BİR DO UÇTU.

Galiba hiç yaşlanmıycam.

...AMA TABİ KUŞ BİLE OLSAN Bİ ARA AYAKLARI YERE BASMAK GEREKİR...

Süpermen gibi konmak...

Bİ KERE KONDUMU DA İNSAN FENA AĞIRLAŞIYO... HAYAT İLE MEMAT BİNİYO SIRTINA...

PA-RA!..

Geç kaldım işe işte...

VE HEP Bİ GEÇ KALMIŞLIK DUYGUSU ONDAN SONRA...

Hiç çocukağındaki koşmalara benzemiyo bu, çok sıkıcı...

DERKEN Bİ GÜN ANİ Bİ YORGUNLUK...

Off yoruldum amk... Ya bi durucam ya da gebericem!

sayılı günler!!

abi para?!

ZORT

ALKOL, BOK PÜSÜR DERKEN, VE GÖZLER GREVE BAŞLADI...

Lan!.. Ayılsam da bulanık görüyom ya artık!.. Vayy!..

NEYSE Kİ DÖRT GÖZ DİYE ALAY ETMİYOLAR BU YAŞTA İNSANLA...

Bu gözlükler bi ikinci bahar yaşatır artık bana...

... VE İKİNCİ BAHARIN GÖTTE PATLAMASI... BEL, BOYUN, SIRT AĞRILARI...

Yardım anam!.. Noolyo kii?!

... ARKASINDAN DA Mr. DO'NUN Mr. BASTON'LA TANIŞMASI UZUN İNCE BİR YOLDA...

Yolun bundan sonrası bastonla artık...

AKABİNDE ÖBÜR DÜNYA PROVALARI, YER BEĞENMELER FLN. KENDİNE TAHTALI REZİDANSLARDAN...

Bura güzelmiş. Şu tepemde de bi ağaç, erik merik, tmndır.!..

SONUNDAYSA YİNE AYNI ŞEY; ZATEN YOKTUM, YİNE YOK OLDUM İŞTE!

baba!..

dede!

kayınpeder!

YALNIZ İLK YOKLUĞUMDAN FARKLI BU YOKLUĞUM, GERİDE KALANLAR' BIRAKTI ARDINDA...

-(SONum)-

ÇOCUKLAR Vs. BÜYÜKLER

Al!.. Bööle atılır yemek!!..

agu gügu naguu!..

vayy!! Yemek savaşı ha!..

Do ne bu haliniz?! Ne bu ortalık?..

O başlattı valla yaa... kerata bu, diyorum!!

Vay bu salak leylek vay vay!.. Aldı götürüyo benim gibi yaşlı başlı adamı!.. Bacadan sığmam ki zaten ben, hem çoluğum çocuğum var benim ya...

eee eee babu!..

Lan atmasana yemeee!.. nimet o!..

Yine de... zengin bi bacaya falan atarşa zorlar sığar mıyım ki acaba?..

GİRESUN'UN KARA KARTALLARI: BEŞİKTAŞSPOR (SOKAKBAŞISPOR)

Giresun 1950'lerde 20000 civarında nüfusuyla tüm ekonomisi fındık üzerine kurulu bir sahil şehriydi. (Artan nüfus haricindeki özellikleri sabit kaldı, hala sahilde ve hala tek geçim kaynağı fındık.) 1950'lerin başından 1960'ların sonuna kadar olan dönemde tüm küçük şehirlerde olduğu gibi mahalli amatör lig tüm futbolseverlerin başlıca ilgi alanı ve şehrin semtlerinin, mahallelerinin rekabet arenasıydı: Şafakspor artık şehrin merkezine yavaş yavaş eklemlenen Kumyalı'nın, Yeniyolspor Yeniyol ve Hacıhüseyin'in takımıydı. Fakat bu ligde üç takım vardı ki kendi mahallelerinden öte İstanbul'un üç büyüğünün Karadeniz'in bu küçük kıyı şehrindeki temsilciliğini yaparlardı.

Takvimler 1967'yi gösterdiğinde ise Orhan Şeref Apak ve "milli küme" devri başlamıştı.

Kale mahallesinin sarı-lacivertli takımı Akınspor, Saytaş'ın sarı-kırmızılıları Yeşiltepe'ydi. Sokakbaşı'nın Beşiktaşspor'unun renklerini söylemeye bilmem gerek var mı? Herhangi bir mahalleyi temsil etmeyen kulüpler ise Jandarmagücü ile üç yıllık ömrüne (1954-1957) unutulmaz maçlar sıkıştırmış Şoförler derneğinin Otospor'uydu. Otospor'un efsanesi pazar günü iki pide yuvarlayıp öğleden sonra maça çıkan büyük santrhaf "Keser" Hamdi'ydi.

O zamanlar maçlar hala şehrin batısındaki, bir zamanlar üzerine uçaklar indiği için "Tayyare Düzü" diye anılan çayırda oynanırdı. Yeşiltepe nispeten önemsiz bir takımdı; Giresun'un esas derbisi Beşiktaşspor ile Akınspor maçıydı. Bahsettiğimiz dönemde şampiyonluk için genellikle bu iki takım çekişir, zaman zaman da önce yeşil-sarı, sonra sarı-siyah renklerine kuşanmış olan Şafakspor aradan sıyrılırdı. Mesut Özkaya'nın "Giresun'da Spor:1923-1986" adlı değerli eserinde verdiği kayıtlara göre Beşiktaşspor 1959-60 ve 1960-61'de üst üste şampiyon olmuş, 1961'de düzenlenen 27 Mayıs Kupasını ise Akınspor'a kaptırmıştı.

Takvimler 1967'yi gösterdiğinde ise Orhan Şeref Apak ve "milli küme" devri başlamıştı. Doğudaki komşuların Trabzonspor'u önce kırmızı-beyaz renklerle kurulup lige katılır, 1966-67 sezonu sonunda danıştay kararıyla fesh edilir, İdmanocağı-İdmangücü rekabetinin gölgesinde yeniden örgütlenmeye çalışırken, batıdaki komşuların Orduspor'u çoktan mor-beyaz renkleriyle dünyaya merhaba demiştir. Bu süreçte zaten çoktan Giresunluların kafasını kurcalamaya başlayan profesyonel takım kurma girişimi gerçekleşecek, Beşiktaşspor, Akınspor ve Yeşiltepe birleşip Giresunspor'a dönüşecektir. Orduspor'un mor-beyaz seçimiyle de başlarda üstünde durulan mavi-beyaz formadan vazgeçilip, yeşil-beyaz renkler benimsenecektir.

1967'de İkinci Lig Beyaz Grup'ta mücadele etmeye başlayan Giresunspor'un ilk kadrosunda da Beşiktaşspor'lular vardır: Ahmet Yenal, Osman Şenel Gürel, Nevzat Pınar, Yener Kur, Emin Aktaş (Emin Hoca) çotanak olan kartallardır.

Doğrudan Beşiktaşspor'dan gelmese de, ilk Giresunspor kadrosunun siyah-beyazlı takımda yetişmiş büyük yıldızı santrfor rahmetli "Kepçe" Ahmet Yenal'dır. Giresunspor ilk kurulduğunda acil transfer hamlesi diğer illerde futbol oynayan Giresunlu "lejyoner"lere yönelmekti, "Kepçe" Ahmet de 1967 yılında Samsun Yolspor'dan alınmıştır. Halen Giresun'da "Kepçe" Ahmet'in hakettiği yere gelememiş, Karadeniz futbolunun en büyük yıldızlarından biri olduğu düşünülür.

1960'ların başında dönemin Beşiktaşspor, geleceğin Giresunspor başkanı, elbette koyu Beşiktaşlı Ahmet Kaya Tirali tarafından Beşiktaş'a transfer edilmek istenmiş, Hakkı Yeten'e uzun uzun methedilmiş. Fakat Baba Hakkı'nın huzurunda çıkacağı deneme antrenmanından önceki gece kumar masasında sabahlayarak, antrenman maçı boyunca Şeref Stadı'nda bir hayalet gibi dolaşmış, böylece İstanbul'da ve parlak ışıklar altında görkemli bir kariyerin eşiğinden dönmüştür.

Giresunspor altın çağını 1971-77 arasında yaşar; bu altı sezon boyunca birinci ligde oynar. Şehrin birinci ligde bir temsilcisi olması; yeşil-beyaz formalı "çotanak"ların üç büyüklere karşı özellikle kendi evinde başarılı olması (1971-72'nin sondan bir önceki haftasında Giresunspor, Brian Birch'ün Galatasaray'ını Zorbay Kalkan'ın golüyle 1-0 yenip az daha Eskişehirspor'u şampiyon yapacaktır.) Giresunlulara gurur verir, fakat eski semt kulüplerine olan bağlılıkları ve özlemleri sürmektedir.

1976 yazında tuhaf bir olay gerçekleşir: Giresun Güreş İhtisas Kulübü bir olağanüstü kongreyle adını değiştirir ve Sokakbaşıspor olur. Siyah-beyaz renkli ve kartal amblemli Sokakbaşıspor Giresun amatör liglerine hızlı bir dönüş yapar, 1978-79 ve 1983-84'te Amatör Birinci Lig'de şampiyon olur. 1980'lerin sonuna doğru tarihi ismi Beşiktaşspor'u da geri alır. Fakat 1990'lar ve 2000'li yıllar boyunca sonsuz bir kriz girdabına sürüklenir, nihayet yıllarca liglere katılamayan kulübün federasyondaki sicil kaydı silinir. Beşiktaşspor adıyla tekrar tescil olunamayan kulüp, 2013'te bu kez Sokakbaşıspor adıyla tekrar kurulur.

Giresun'a yolunuz düşerse, "Sokakbaşı Meyhane" türküsüne adını veren Sokakbaşı semtine uğrayınız, önce Halilof'tan bir balkaymak dondurma yiyiniz, sonra da Sokakbaşıspor'un mütevazı lokaline uğrayıp, bir demli çay eşliğinde duvardaki eski fotoğraflara, 1959-60'ın, 1966-67'nin, 1977-78'in hatıralarına bakınız, etrafa kulak verirseniz muhakkak Giresun amatör liginin tarihinden eğlenceli birkaç anekdot duyacaksınız.

Haziran-Temmuz 2015
MANYAK
• **İmtiyaz Sahibi:** Tuncay Akgün • **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd. Şti. • **Mizah Yönetmeni:** Bahadır Boysal • **Yazışleri Müdürü:** Serkan Kölük • **Grafik & Sayfa Düzeni:** Murat Yüceşan, Atiye Yaprak • **Renklendirme:** Fikret Özdemir • **Kaligrafi:** Fatih Kaan • **Müessese:** Ali Yavuz • **Satış Müdürü:** Şener Küçükkaptan • **Muhasebe Müdürü:** Gülsüm Ünlü • **Tel:** (0212) 292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 245 38 06 • **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No:14 Beyoğlu/İst. • **Baskı:** LeMan Matbaası Adres: Alüminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok No: 7-8 Hadımköy/İST. • **Tel:** 0212 858 00 93 (95-96) • **Genel Dağıtım:** D.P.P. A.Ş

@fuatavni

Yazıp da çiz:
Nuri ÇETİN

FUATAVNİ!.. O BURDA!..

KOKUSUNU ALIYORUM ŞEREFSİZİN!

SİZİ HAYATIM PAHASINA KORUYACAĞIM SAYIN CUMHUR-BAŞKANIM

ABİ ELEKTRİK İDARESİNİ ARADIM. KESİNTİ GENELMİŞ..

SADECE BİZ DEĞİL YANİ

ATIN ŞUNU DIŞARI!

NOLİYİ YA?

KLANK

AAAAA!..

VAR Bİ KERİZ AMA KİMBİLİR KİM..

BİR CİNAYET DAHA!

FİLMLERDE BÖYLE OLURDU YA. KATİL DE HEP UŞAK ÇIKAR HANİ..

TABİ YA! BRAVO SAYIN CUMHURBAŞKANIM. PARTİNİN AKIL KÜPÜ!

NEY?

UŞAK!..

UŞAK VEKİL ADAYI FUATAVNİ'NİN TA KENDİSİ!

ILAAAN!

NE BE?

GORP!

GVV..

SANGIR

SVİSSS

GÜMBOOO

SENİN GİBİ YÜZ TANE ADAMIM OLSA DÜNYA BENİM OLURDU LAN!

YOLUNUZA BAŞIM FEDA BAŞKANIM!

IHHŞŞ!.. ESİYO BE

korkma titre!..

nuricetin@yahoo.com

HATIRALAR GEÇİDİ

Mem-Coş

MUSTAFA

Benim Küfrüm: Egonu şişirip insanlarla lego gibi oynama derim. Akıllı ol ruhunu alırım oldun mu? O zaman da aklını alırım. Ruh gibi kalırsın ortada kaçış yok. Uçma o kadar havanı da alırım türbülansa bile giremezsin bakmışsın ki bir andropoz pıhtısı olup kalakalmışsın destur yok sana.

Sevgili Anneciğim geçmiş anneler günün kutlu olsun nanelere gelen oğlun Ajdar. Merak etme iyiyim muzumu yedim. Yeni bir beste ilham oldu içime onun için stüdyoya gireceğim. Uzun süre çıkmazsam 155'i ara. Bomba gibi geliyorum şarkımın adı meşe palamudu.

Gezi olayları sırasında yaralanan arkadaşına bıyık altından gülerek "Diren gazi" demişti gencin biri. O da aynı güzellikte cevap verdi. Acısına rağmen yanık bir sesle "Gezi bağlarında dolanıyorum, yedim jopumu oturuyorum."

Bu işin içinde bir iş varın Rusça yorumu: Var bu ijin içinde bir matruşka...

Doktora gittim meğer öpülepsi olmuşum; güzel kızlar tarafından öpülme arzusunun tavan yaptığı uçuklarla seyreden bir hastalıkmış. Bahar aylarında olurmuş nöbetler halinde yoklarmış.Test falan yaptı doktor; güzel kızlar alerji yapıyormuş korkulacak bir şeyim yokmuş. Çok sevindim.

Berdan Mardini ünlü bir İtalyan futbolcuydu galiba. Neydi nasıldı unuttum valla.

Kısa Öykü Tırtılla Kelebeğin Rüyası

Bir tırtıl rüyasında uçtuğunu görmüş. Bir kelebek de rüyasında kısa bir süre sonra öleceğini ve takriben üç günlük ömrü kaldığını. Tırtılımız kelebek olmuş bir gün. Kelebekse malum ölmüş. Meğer o kelebek rüyasında uçacağını gören tırtılmış. Rüyaymış gerçek olan aslolan buymuş.

Üzüm emekçidir, dava meyvesidir. Ezil-

ATAPAY

ir canı çıkar suyunu çıkarırlar bana mısın demez. Gün gelir devran döner şarap olur. Fakir ama gururlu bir meyvedir. Özünü hiç bozmaz.

Ey ruh geldiysen ya kendin gel ya bir haber gönder. O da olmadı tahta kurdu ol masayı kemir bir fark yarat.

Osuruktan Bir Nağmenin Psikanalizi

Göt: Çık git artık. Daha fazla katlanamam sana. Seni hayatımda istemiyorum.

Osuruk: İstenmediğim yerde durmam çeker giderim kendini kasmana gerek yok.

Burada biz psikanalizcilere göre "Göt" obje olarak dışa vurumcu bir yapıya sahiptir. Biriktirdiğini içinde tutmakta zorlanır ve sıkıntıya girer. İçindeki enerjiyi açığa çıkaran iddialı bir tavrı olmasına rağmen yumuşak ve duyarlıdır. Halk arasında kıç da denir. Salınımı heyecan yaratır. İletişime açık olanları olduğu gibi duygularını kendi içinde yaşayan götler de vardır. Osuruğa gelince, son derece uçucu duyguları temsil eder. Boş bir heves gibidir. Ufak tefek takıntılarımızın, zorlandığımız önemsiz şeylerin sembolüdür de aynı zamanda. Fazla zorlanırsa ses çıkarır, bağırır, pırt eder; çok ayıptır. Susturmak gerekir. Kısaca halk arasındaki konumu hakkında bilgi verecek olursak şöyle ki: Osuruktan teyyare selam söyle o yare. Kim osurdu, bit osurdu gibi söyleyişlerle anılıp yaşatılmaktadır.

Göt içinse bir de oğlunun olduğu söylenir; bu oğlana göt oğlanı da denir. O da her göt gibi aramızda yaşar ve yaşatılır. Görünen göt kılavuz istemez. Ya da ne bileyim göte göt denir gibi vecizeler de mevcuttur. Çünkü bir göt neyse odur, fazlası değil. Son olarak götünüzün götürdüğü yere gidin der saygılar sunarım.

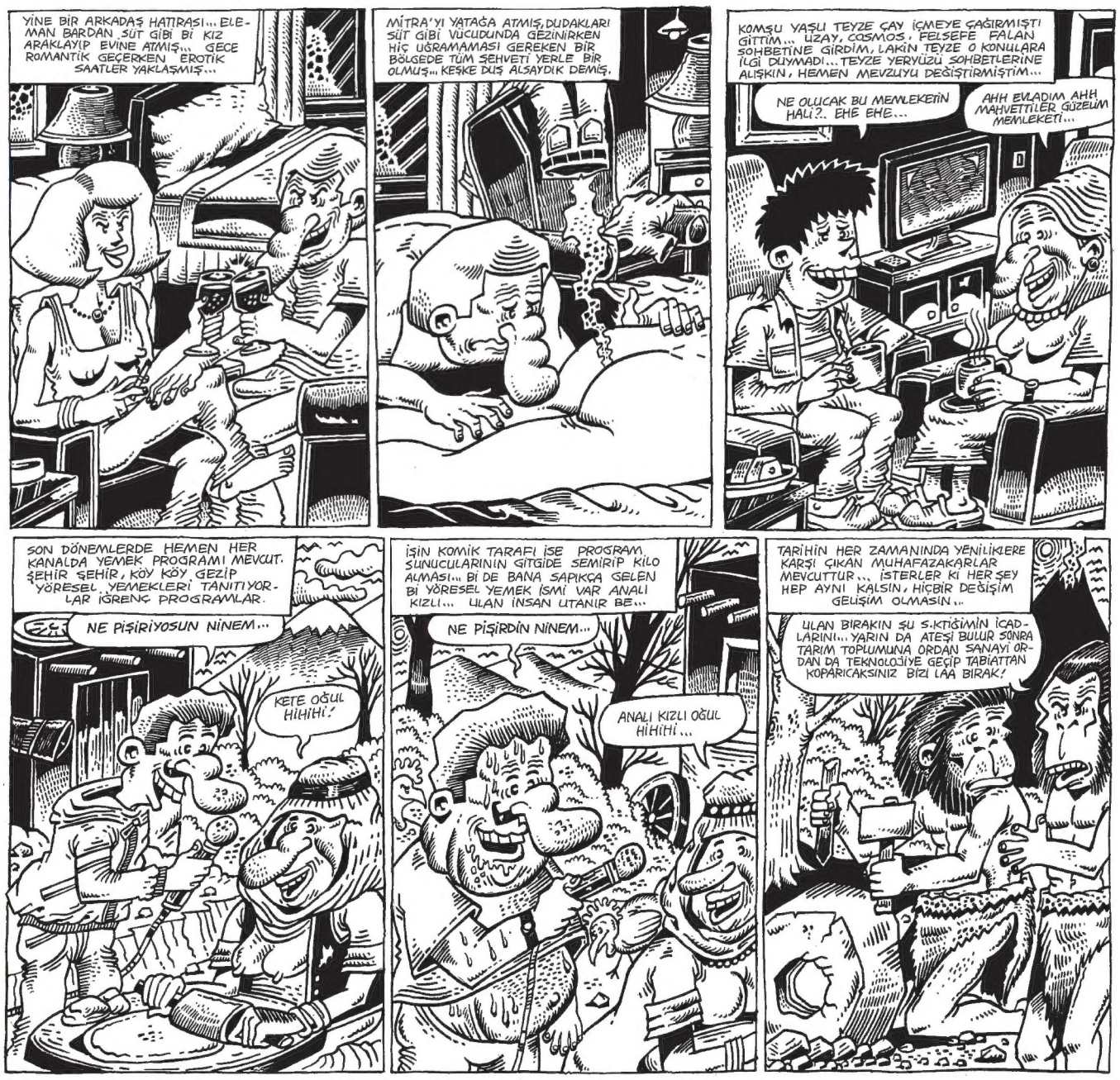

seni alır gaçarım

Nuri Çetin

nuricetin@yahoo.com

SEVGİLİMİN YENİ SEVGİLİSİ SARIŞIN... ŞEY... Bİ DE KİRLİ SAKALLI!

Pınar Özel

Sevgili Günlük,

Seninle daha önce sorunlar yaşadığımızı biliyorum. Sorunlarımızın sebebinin benim septikliğim olduğunun da farkındayım. Evet, sana karşı asla dürüst olmadım. Ama bana da hak vermen lazım. Ne de olsa güvenilir olup, olmadığını anlayabilmek için seni denemem gerekiyordu. Sırf seni denemek için asla doğruları anlatmamış olmam ve yaşadığımı iddia ettiğim şeyleri uydurmuş olmam elbette doğru bir hareket değil ama ben ilk gençlik yıllarını 90'larda yaşamış bir kadınım. Üstümüzde oluşan baskıdan mıdır, dönemin bizleri türlü travmalara sürükleyişinden midir, nedendir bilmiyorum ama bizler biraz böyle tuhafız işte... He sen şimdi "Madem doğruları yazmayacaktın, ne diye günlük tutuyorsun deli karı!" da diyebilirsin ama bizim dönemde herkes tutuyordu ve ben de herkeslerden biriyim nihayetinde.

Neyse, o günler geride kaldı artık. Ben artık sana karşı dürüst olmaya karar verdim. Zira artık güvenilir olduğunu biliyorum. Bir de şu an anlatacaklarımı senden başka birine anlatmam mümkün değil. Ben acayip tuhaf bir olay yaşadım sevgili günlük!

Tamam, seninle hiç dürüst bir ilişki yaşamadık ama kafan biraz çalışıyorsa, yazdıklarım yalan da olsa benim yanlış erkeği bulmak konusundaki başarımı şimdiye kadar anlamışsındır diye düşünüyorum. Evet, ben yanlış erkek bulma uzmanıyım ve bu yeni bir haber değil. Ama ben bu sefer kendi rekorumu kırdım şekerim ya!

Çapkını, yalancısı, alkoliği, çulsuzu filan derken göreceğim başka tür kalmadı diye düşünüyordum ama varmış meğer!

Ya ben bu sefer gay sevgili buldum...

Evet, doğru söylüyorum.

Saçmalamıyorum hayır. Ve hayır biseksüel filan da değil. Bildiğin eşcinsel!

İlk başta anlamadım. Yani gayet heteroseksüel görünüyordu... Üstelik hem yakışıklı, hem zarif, hem düşünceli, hem kibardı. Şimdi düşünüyorum da tüm bunların bir arada olmalarından şüphelenmeliymişim aslında. Yani insan kendini bilmez mi? O kadar şanslı olamayacağımı bilmeliydim yani! Ben kim, dört dörtlük adamı bulmak kim di mi? Ama nereden aklıma gelsin şekerim ya? Âşık âşık ortada dolaşan adamın eşcinsel çıkma ihtimali yüzde kaç olabilir ki normal şartlarda?

Baştan başlamalıyım belki de...

Tanıştık. Daha doğrusu tanıştırıldık biz. O ilk görüşte âşık olmuş gibi davrandı, ben de her şeyin yolunda gitmesinin büyüsüne kapıldım. Çok eğleniyorduk beraber. Tıpkı en yakın kız arkadaşımla eğlendiğimiz gibi eğleniyorduk. Aslında bir ara biraz şüphelendim bir tuhaflık olduğuna dair zira "Saçlarına ombre yaptırsana" dedi bir akşam yemeğinde bana. Ama çok üstünde durmadım. İnternet çağında herkes modadan az ya da çok anlıyor ne de olsa.

Günler günleri kovaladı. Gezmeler, tozmalar, yemekler, sinemalar kısmında bir sorunumuz yoktu çok şükür ama eksik bir şeylerin olduğunu hissetmeye başladım ilişkimizde. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum ama vardı eksik olan bir şeyler.

Yemeğe giderken beni evden alıyordu, harika bir akşam geçiriyorduk, dışarıdan bakıldığında muhteşem bir çift gibi görünüyorduk ve sonra beni evime bırakıyordu. Evet, işte sorun o kısımdaydı. Beni eve bırakıyordu adam her çıkışımızda. Beni eve bırakıyordu ama benimle eve gelmek gibi bir çabası asla olmuyordu. Biz sevişmiyorduk! İşte eksik buydu. Sevişmeyi bırak; öpüşmüyorduk bile...

Henüz öpüşmemiş olduğumuzu anlamam 2 ay sürdü.

Bunu fark etmemle, bu konuda hırs yapmam arasında geçen süre yaklaşık 1 buçuk dakika kadardı sanırım. Yani neyimi beğenmemişti de benimle sevişmek istemiyordu? Ya da madem beğenmemişti ne diye her gün siyam ikizleri gibi beraberdik? Hırs yaptım ve hırsımın takıntıya dönüşmesi de yarım günlük süreçti sadece...

Obsesyona bağlandığım ilk akşam "Yukarı gelmek ister misin?" diye sordum beni eve bırakırken. "Sabah erken kalkacağım" dedi. Çok bozuldum ve arabadan indim. Ertesi akşam, daha ertesi akşam, daha daha ertesi akşamlarda da aynı cevabı alınca bozulmanın yetmeyeceğine karar verdim ve küstüm. Yani sonuç olarak o yakışıklıysa ben de kendi çapımda aşırı güzel olmasam bile seksi bir kadınım. "Havan kime lan!" demek kabalık olacağı için küsmekle yetindim. Küstüm o gece. Eve girince de her kadın gibi en yakın kız arkadaşımı aradım ve olanları anlattım. Arkadaşım da her kadının yapacağı gibi "Aaaa saçmalama, seni beğenmediğinden değil. Seninle evlenmek istediği için acele etmiyor. Kafanı çalıştırsana biraz..." dedi.

Ben de hemen kafamı çalıştırdım ve "Aaa doğru lan! Hiç aklıma gelmediydi." dedim. Dolayısıyla da ertesi sabah barıştım hemen. Aynı akşam çıktığımız yemekte de "Sen benimle evlenmek mi istiyorsun?" diye sordum. Bir süre konuşamadan baktı. Sürprizi bozdum galiba şeklinde bir düşünceye kapılmak üzereydim ki "Sen esmersin" dedi. Evet, ben esmerim ve bunu hemen hemen 38 senedir biliyorum. Yani o anda evliliği konuşurken, benim zaten bildiğim ten rengimi bana hatırlatmanın ne anlamı var diye düşünmeme gerek kalmadan açıkladı kendiliğinden:

"Ben evlenirsem, sarışın biriyle evlenirim" diye!

"Niyeymiş?" dedim refleks olarak.

"Annem de sarışın" dedi.

"He o zaman tamam" dedim.

O esmer biriyle evlenme fikrine ne kadar şaşırdıysa, ben de esmer sevmeyen bir adamın benimle niye çıktığına aynı ölçüde anlam verememiştim. Asıl konuya dönecek olursak da; benimle herhangi bir cinsellik yaşamamasının nedeninin benimle evlenmek istemesi olmadığını anlamış olmuştum. Kafasını çalıştıran arkadaşımın lafıyla hareket etmenin cezasını çekiyordum o anda. İçimde tutmayı sevmem ben... Sordum hemen;

"Biz sevgiliyiz di mi?"

"Evet aşkım... Ne saçma bir soru bu?"

"E peki ilişkimiz başlayalı 2 ay olduğu halde biz niye beraber kalmıyoruz hiç?" diye sordum bu sefer.

"İşler, güçler" dedi ama sabit bakmaya başladığımı fark edince de "Bu gece yemekten sonra sana gidelim" diye ekledi ivedilikle! Ben sinirlenince sabit bakarım ve beraber geçirdiğimiz süre içinde benim bu özelliğimi öğrenmişti.

"Olur" dedim çok masum ve sanki teklif ondan gelmiş gibi bir ifadeyle. Biri sadece o anki konuşmaya tanık olsa; "Niye sevişmiyoz biz!!" diye tutturanın ben olduğumu hayatta anlayamazdı. O derece iyi sıyırırım kendimi mevzulardan. Neyse...

Yemekten sonra bana gittik.

Gitmez olaydık. Bütün gece müzik dinledik. Müzik severim ben. Kim sevmez ki? Ama sen hiç bütün gece 90'ların müziklerini dinledin mi aralıksız? Meyhaneci'den girdik, Şebnem Paker'in Dinle'sinden çıktık. Aralarda Sezen Aksu, MFÖ, Emel, Harun Kolçak filan da dinliyorduk ve o anlarda biraz kendime gelir gibi oluyordum ama "Hadi yine iyisin, iyisin, iyisin" filan çaldığında aklım çıkacak gibi oluyordu. En son Hakan Peker'le altın vuruş yapmışız ve ben o anda, oturduğum yerde uyumuşum. Belki de bayılmışımdır, bilmiyorum. Sabah uyandığımda koltuktaydım hala. O ise benim yatağımda mışıl mışıl uyuyordu. Gittim, dürttüm. Uyandı. Hemen sırnaşmaya başladım ama yataktan fırlayıp, işe gitmesi gerektiğini söyledi. Şimdi düşünüyorum da, sanırım bayılmam için özellikle dinletmiş bana tüm o şarkıları. Yoksa kim sevgilisine Grup Vitamin dinletir ki mum ışığında şarap içerken... Ama o anda anlamadım tabii...

Artık evime gelmeye başlamıştı. Yani evet hala öpüşmüyorduk, sevişmiyorduk ama yakınlaşmaya başlamıştık.

Artık her gece bende kalıyordu. Beraber uyuyorduk ama birbirimize dokunmuyorduk hiç. Bu arada benim IQ'mu ölçüp, 160 bulan kurumun ciddiyetiyle ilgili şüphelerim o anda oluşmaya başlayaymış iyiymiş ama IQ'mun yanlışlığının kanıtı olarak ben tüm o süreç içinde de mevzuya uyanamadım. Yani IQ'su gerçekten 160 olan bir kadın, aynı yatağı paylaştığı adamla sabaha kadar Truva filmindeki Aşil mi daha yakışıklıydı yoksa Hector mu diye tartışmasından hafif kıllanırdı diye düşünüyorum açıkçası. Evet, şimdi düşünüyorum bunu. O an aklıma bile gelmedi. Ben Hector'u yakışıklı buluyordum, o ise Aşil'i ama çocuk zaten demişti "Sarışın severim" diye ve ben bu sebeple detaylara takılmamıştım. Yatakta seks yapmak yerine Sex and the City izlediğimizde de uyanabilirdim duruma ama vallahi hiç aklıma gelmedi...

Yaklaşık olarak 2 ayı da moda konuşarak ve "Aboneyim abone" filan dinleyerek geçirdikten sonra ben sekssiz de ilişki yaşanabileceği fikrine ikna olmuştum.

Bir gece sevgilisine attığı mesajı yanlışlıkla bana göndermeseydi muhtemelen hala beraberdik biz. Aldatılmış olmak mı sinirimi bozmuştu yoksa rakibimin kaslı, kirli sakallı, yakışıklı bir sarışın olması mı bilmiyorum ama hemen o anda ayrıldık. Gerçi o, ertesi gün şaka yaptığını ve kesinlikle heteroseksüel olduğunu iddia etti ama niyeyse pek inanasım gelmedi.

Evet, sevgi günlük...

Kendi rekorumu kırdım ve en uzun ilişkilerimden birini eşcinsel olduğunu herkesten saklayan bir adamla yaşadım...

Gözünü seveyim kimseye anlatma bu durumu... Yani kandırılmış olmak o kadar büyük bir sorun değil. Eşcinsel bir adamla uzun bir ilişki yaşadığımı sanmam da problem değil ama rica ediyorum kimseye mum ışığında Serdar Ortaç'tan "Karabiberim"i dinlediğimi söyleme...

Müsaadenle biraz uyumak istiyorum...

Görüşürüz!

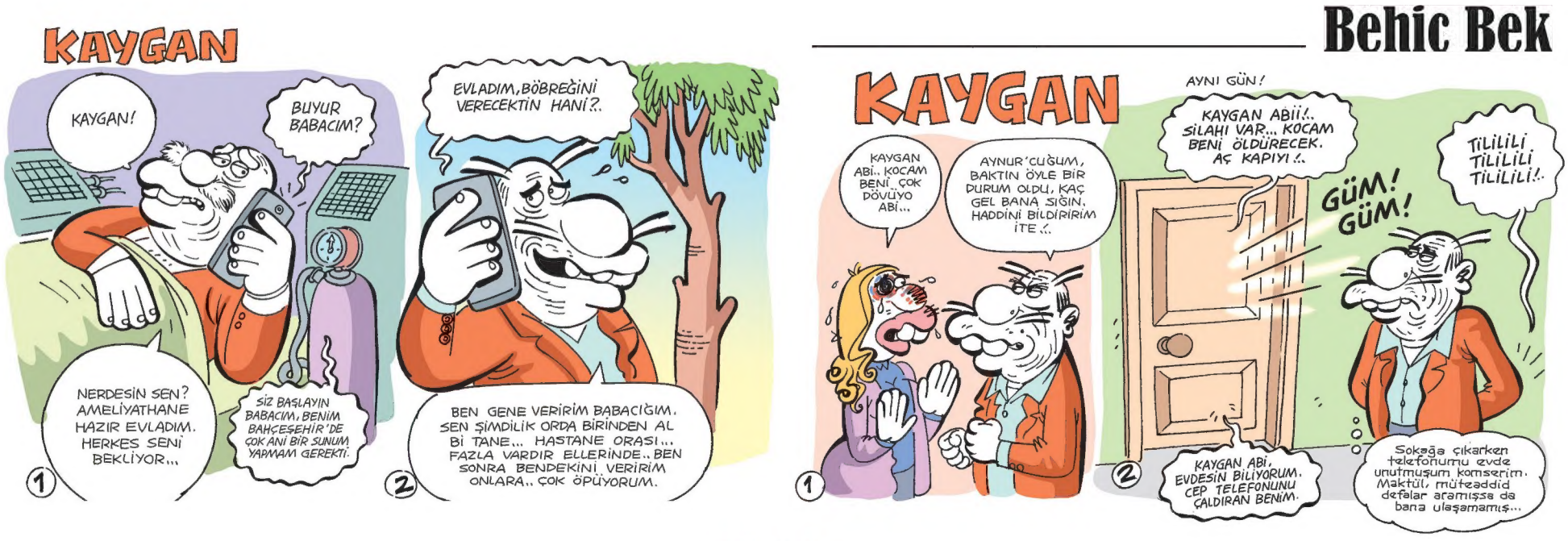

YALNIZLIK TEORİSİ

TOLGA HIRSOVA
twitter: @hirsova